

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 17 stycznia 1922 r.

w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu, obowiązującym od czasu wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. Rz. P. r. 1922 Nr. 2 poz. 7).

Na zasadzie art. 30 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 2 poz. 7) ogłaszam dołączony do niniejszego rozporządzenia (zał. 1) tekst ustawy ros. o państwowym podatku przemysłowym z roku 1898 w brzmieniu obecnie obowiązującym, po uwzględnieniu zmian i uzupełnień, wprowadzonych późniejszymi ustawami i rozporządzeniami w tym samym przedmiocie, jakoteż ustawami i rozporządzeniami o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Minister Skarbu:

Michalski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 r. w przedmiocie tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

U S T A W A

o państwowym podatku przemysłowym.

ROZDZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1 (366 ust. ros.). Państwowy podatek przemysłowy opłacają: 1) przedsiębiorstwa handlowe, w tej liczbie przedsiębiorstwa kredytowe i ubezpieczeniowe, pośrednictwa handlowe, wszelkiego rodzaju antreprzy i dostawy; 2) przedsiębiorstwa przemysłowe: zakłady fabryczne (w tem fabryczno-górnice), rzemieślnicze, górnicze i przewozowe; 3) osobiste zajęcia przemysłowe; i 4) samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

Art. 2 (367 ust. ros.). Państwowy podatek przemysłowy składa się z podatku zasadniczego i dodatkowego.

Art. 3 (368 ust. ros.). Zasadniczy podatek przemysłowy opłacają przez wykupienie świadectw przemysłowych wymienione w art. 1 L. 1 do 3 przedsiębiorstwa i zajęcia, z wyjątkiem wskazanych w art. 6. Dla określenia wysokości podatku, miejscowości Państwa dzielą się na klasy, odpowiednio do stopnia rozwoju w nich handlu i przemysłu, przedsiębiorstwa zaś handlowe i przemysłowe oraz osobiste zajęcia przemysłowe dzielą się na kategorie. Podział miejscowości

Państwa na klasy oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorie, jak również wysokość norm zasadniczego podatku przemysłowego, ustanawiają rozkłady i wykazy, załączone przy niniejszym. Wykazy i rozkłady te podlegają rewizji w drodze prawodawczej.

UWAGA: Moc obowiązująca ustanowionych przez artykuł 3 wykazów i rozkładów zostaje przedłużona do czasu wprowadzenia trybem prawodawczym zmian i uzupełnień niniejszej ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 4 (369 ust. ros.). Ministrowi Skarbu po porozumieniu się z odpowiednimi władzami państwowymi służy prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z klasy wyższej do klasy niższej, jeśli w miejscowościach tych stwierdzić się daje upadek handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą od 1 stycznia roku następującego po ich ogłoszeniu.

Art. 5 (370 ust. ros.). Dodatkowy podatek przemysłowy pobiera się: 1) od przedsiębiorstw akcyjnych i innych, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, oraz od przedsiębiorstw, wymienionych w artykule 121 w postaci: a) podatku od kapitału i b) podatku procentowego od zysku; 2) od pozostałych przedsiębiorstw, jeżeli nie są one uwolnione od podatku dodatkowego (art. 90 i 91) w postaci podatku procentowego od zysku.

Art. 6 (371 ust. ros.). Podatku przemysłowego nie opłacają:

- 1) Wszelkiego rodzaju kasy pomocy, emerytalne (oszczędnościowo - pożyczkowe), pogrzebowe i tym podobne kasy pracowników instytucji państwowych, komunalnych i społecznych, oraz przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.
- 2) Wszelkiego rodzaju związki robocze, mające na celu dostarczenie odpowiedzialnych pracowników.
- 3) Zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa i samorządu lub instytucji społecznych, oświatowych i dobroczynnych wszelkiego rodzaju zakłady naukowe i wychowawcze, przytułki, zakłady poprawcze, biblioteki i czytelnie publiczne, ogólnie kształcące muzea, galerje i wystawy, warsztaty szkolne oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe sale gimnastyczne lub fechtunkowe i cyklo-dromy.
- 4) Nie oddane w dzierżawę teatry państwowe i komunalne.
- 5) Urządzane w celach filantropijnych zabawy i widowiska bez bufetów lub z bufetami, oraz wszelkiego rodzaju przedsięwzięcia filantropijne.
- 6) Gospodarstwa rolne i leśne na gruntach własnych lub dzierżawionych i połączone z nimi: hodowla inwentarza i drobiu, ogrodnictwo, sadownictwo, rybołówstwo i polowanie, z wyjątkiem prowadzonych zawodowo w celach handlowych: rybołówstwa, ogrodnictwa i sadownictwa, browarów, gorzeln,

cukrowni, tudzież tartaków i młynów, obrabiających więcej drzewa, względnie mielących więcej zboża, niż na użytek własnego gospodarstwa potrzeba.

- 7) Przemysł ludowy, prowadzony przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych mieszkańców wiejskich bez obcej pomocy lub z pomocą wyłącznie członków własnej rodziny.
- 8) Warsztaty rzemieślnicze, prowadzone bez obcej pomocy lub z pomocą wyłącznie członków rodziny.
- 9) Wszelkiego rodzaju osobiste zajęcia przemysłowe z wyjątkiem zajęć, wymienionych w dodatku V do art. 3 niniejszej ustawy.
- 10) Wszelkie przedsiębiorstwa handlowe na jarmarkach, trwających najwyżej 1 dzień.
- 11) Wszelkiego rodzaju antreprzy i dostawy na sumę, nie przewyższającą 30,000 marek.
- 12) Wywóz za granicę bez utrzymywania specjalnych kantorów lub zakładów handlowych i pomieszczeń składowych:
 - a) wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego i własnego gospodarstwa leśnego;
 - b) wyrobów własnych zakładów przemysłowych.
- 13) Odnajmowanie pokoi umebrowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli jedna osoba odnajmuje nie więcej niż 2 pokoje.
- 14) Pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa przemysłowe wyłącznie w celu przechowywania należących do nich maszyn zapasowych i narzędzi, surowców i paliwa, wyrobów przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, oraz zapasów żywności i odzieży niezbędnej dla robotników, o ile zbyt tych towarów robotnikom za pieniądze lub na rachunek płacy zarobkowej nie posiada charakteru handlowego.
- 15) Sprzedaż hurtowa towarów własnego wyrobu na giełdach, z własnych zakładów przemysłowych lub kantorów albo zakładów, utrzymywanych przy zakładzie przemysłowym lub w obrębie tej miejscowości, gdzie się zakład przemysłowy znajduje.
- 16) Sprzedaż detaliczna towarów własnego wyrobu bezpośrednio z zakładu przemysłowego bez urządzenia przy nim oddzielnego magazynu lub sklepu do sprzedaży detalicznej towarów.
- 17) Warsztaty, utrzymywane przez koleje żelazne wyłącznie dla potrzeb przebudowy i eksploatacji tych kolei.
- 18) Pomieszczenia składowe, utrzymywane przez przedsiębiorstwa kolejowe, żeglugowe i wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przewozowe oraz składy, utrzymywane przy tych przedsiębiorstwach przez osoby prywatne w celu czasowego przechowywania w nich przewożonych ładunków.
- 19) Przechowywanie towarów w pomieszczeniach pozostających pod zarządem władz celnych.

w ciągu jednego miesiąca od dnia złożenia towarów na komorze.

- 20) Stałe i ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne, utrzymywane przez instytucje rządowe, społeczne i naukowe, przez szkoły, jak również przez towarzystwa oświatowe oraz kuratorja, komitety i towarzystwa trzeźwości ludowej, jeżeli pomienione instytucje, zakłady i towarzystwa same utrzymują kinematografy, nie oddając ich w dzierżawę, choćby przytem pobierały zapłatę od widzów.
- 21) Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa i zajęcia, które na zasadzie specjalnych ustaw są zwolnione od podatku przemysłowego.

Uwolnienie, wskazane w ustępie 9 niniejszego artykułu nie rozciąga się na pobór podatku procentowego od zarobku z zajęć zawodowych, wymienionych w art. 90 niniejszej ustawy.

O ile przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, które w myśl pierwotnego brzmienia niniejszego artykułu były uwolnione od podatku przemysłowego, obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw; uwolnionych od podatku i na podstawie przepisów, zawartych w II i III dodatku do art. 3 nie mogą być zaliczone co do wysokości przypadającego od nich podatku zasadniczego do żadnej z istniejących kategorii, wówczas zaliczenie to nastąpi w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu.

Art. 7 (373 ust. ros.). Obowiązujące przepisy, dotyczące ograniczenia prawa handlu i innych procederów według stanowiska służbowego i innych zasad, wyłączone są we właściwych ustawach.

ROZDZIAŁ II.

O urzędach do spraw państwowego podatku przemysłowego.

Art. 8 (374 ust. ros.). Ogólny dla całego Państwa zarząd sprawami, dotyczącymi państwowego podatku przemysłowego, oraz piecza nad ściśłem i jednolitem wykonywaniem przepisów i rozstrzyganie kwestji spornych co do stosowania tych przepisów, wreszcie rozstrzyganie zażaleń, wnoszonych na decyzje komisji okręgowych, należy do Ministra Skarbu.

Art. 9 (377 ust. ros.). Ogólny miejscowy zarząd sprawami państwowego podatku przemysłowego powierza się izbom skarbowym, a w szczególności dyrektorom tych izb.

Organizację wewnętrzną komisji okręgowych miejscowych do spraw podatku przemysłowego określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia przy odpowiednim zabezpieczeniu współdziałania płatników tego podatku w komisjach oraz jawności rozpoznawania spraw w komisjach okręgowych.

Komisje okręgowe pozostają urzędami apelacyjnymi, tak dla przedsiębiorstw obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków.

Art. 10 (395 ust. ros.). Przewodniczącym komisji do spraw podatku przemysłowego służy prawo zapraszania w razie potrzeby biegłych na posiedzenia tych komisji.

Art. 11 (396 ust. ros.). Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego, którzy nie pozostają na służbie państwowej ani społecznej, oraz zaproszeni na posiedzenia komisji biegli, przy obejmowaniu swych obowiązków składają przyrzeczenie, że zachowywać będą w tajemnicy wszystkie podawane im w komisjach wiadomości o położeniu majątkowym kontrybuentów, ich zobowiązaniach dłużniczych, obrotach i zyskach. Tajemnicę powyższą winni zachować również przewodniczący oraz członkowie komisji pozostający na służbie państwowej lub społecznej.

Art. 12 (399 ust. ros.). We wszystkich komisjach do spraw podatku przemysłowego sprawy rozstrzyga się zwykłą większością głosów. Przy równym podziale głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 13 (400 ust. ros.). Wszelkiego rodzaju zapytania, wezwania, zawiadomienia, awizacje i odpisy postanowień w sprawach podatku przemysłowego uznaje się za doręczone, jeżeli dostarczone je podług miejsca zamieszkania kontrybuenta lub miejsca, gdzie znajduje się jeden z należących do niego zakładów, i jeżeli oddano je za pokwitowaniem kontrybuentowi lub w razie jego nieobecności komukolwiek z jego domowników, pracowników lub oficjalistów, lub wreszcie gospodarzowi domu, w którym mieszka kontrybuent albo posiada zakład.

Art. 14 (401 ust. ros.). Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem przepisów niniejszej ustawy oraz sprawdzania handlu i innych procederów w granicach okręgów podatkowych powierza się miejscowym naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom. W razie potrzeby, do sprawdzania handlu i procederów mogą być delegowani urzędnicy izb skarbowych z rozporządzenia dyrektorów tych izb.

Sprawdzanie prawidłowości opodatkowania handlu i innych procederów może być również powierzone urzędnikom centralnego zarządu Ministerstwa Skarbu.

Art. 15 (402 ust. ros.). Nadzór nad wykonywaniem przepisów niniejszej ustawy na giełdach powierza się miejscowym naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom oraz osobom, wyznaczonym do tego przez Rady giełdowe.

Art. 16 (403 ust. ros.). Sprawdzanie handlu i innych procederów w zakładach, podlegających dozorowi akcyzy, a w razie potrzeby, na mocy zezwolenia Ministra Skarbu, i w innych zakładach, powierza się tak naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom jak również urzędnikom miejscowego urzędu skarbowego akcyzy i monopolów państwowych (dyrekcji okręgów skarbowych).

Art. 17 (408 ust. ros.). Ministrowi Skarbu służy prawo ustanawiać dla spraw podatku przemysłowego odpowiednie formy biurowości, raciunkowości i sprawozdań.

ROZDZIAŁ III.

O zasadniczym podatku przemysłowym.

I. O świadectwach przemysłowych i prawach z nich wynikających.

Art. 18 (409 ust. ros.). Świadectwa przemysłowe (artykuł 3) mają być opłacane na każdy zakład handlowy lub przemysłowy, na każdy statek, oraz na każdy proceder lub osobiste zajęcie przemysłowe, z wyjątkiem zakładów, procederów i osobistych zajęć przemysłowych, nie podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu (art. 6).

Oddziały, sklepy filjalne spółdzielni podlegających przepisom ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111 poz. 733) opłacają od roku podatkowego 1922 zasadniczy podatek przemysłowy podług kategorii bezpośrednio niższej od tej kategorii, podług której wykupione zostały świadectwa przemysłowe dla ich zakładów głównych.

Art. 19 (410 ust. ros.). Każde świadectwo przemysłowe na zakład handlowy daje prawo do wolnego od podatku utrzymywania następującej liczby pomieszczeń składowych: świadectwo pierwszej kategorii — trzech pomieszczeń składowych, świadectwo drugiej kategorii — dwóch pomieszczeń składowych i świadectwo trzeciej kategorii — jednego pomieszczenia składowego. Na pozostałe ponad wskazaną liczbę pomieszczenia składowe przedsiębiorstw handlowych, oraz na wszelkie pomieszczenia składowe przedsiębiorstw przemysłowych oprócz wymienionych w ustępie 14 i 18 art. 6, mają być nabywane sposobem, określonym w art. 18 niezależnie od świadectw przemysłowych na zakłady, odrębne świadectwa przemysłowe (dod. IV do art. 3).

UWAGA: Na każde pomieszczenie składowe, wolne od państwowego podatku przemysłowego na zasadzie ustępu 14 art. 6 i niniejszego (19) artykułu, powinien być uzyskany oddzielny bezpłatny bilet przemysłowy.

Art. 20 (411 ust. ros.). Za oddzielny zakład handlowy uznaje się wszelkiego rodzaju i nazwy, zajmowane w jednym budynku i należące do jednego właściciela lub do kilku współwłaścicieli oddzielne pomieszczenie, urządzone lub zastosowane do prowadzenia handlu, chociażby to pomieszczenie składało się z kilku połączonych ze sobą pokojów i miało kilka wejść.

Art. 21 (412 ust. ros.). Za oddzielny zakład przemysłowy (fabrykę, wytwórnię, zakład rzemieślniczy lub warsztat i t. p.) uznaje się jedno lub kilka zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, znajdujących się w obrębie urządzenia fabryki lub zakładu i pozostających ze sobą w bezpośrednim związku pod względem rodzaju produkcji. W razie wydzierżawienia fabryki lub zakładu częściowo różnym osobom,

każdą z tych części uznaje się za oddzielny zakład przemysłowy.

Art. 22 (413 ust. ros.). Za oddzielny proceder górniczy uważa się jedną lub kilka wyróbek górniczych (szybów, sztolni, min, jezior słonych, otworów wiertniczych i t. p.), znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego, pokładu, grupy jezior słonych, obszaru naftodajnego i t. p. i pozostających ze sobą w bezpośrednim związku pod względem rodzaju eksploatacji. Eksploatację pokładów rudy i kopalnie węgla kamiennego, oraz wydobywanie ropy i wszelkiej soli, oprócz warzonki, uważa się za oddzielny proceder górniczy, niezależnie od zakładów górniczych, chociażby się znajdowały w obrębie tego samego, co zakłady górnicze, urządzenia fabrycznego.

Art. 23 (414 ust. ros.). Za oddzielne pomieszczenie składowe uważa się otwarte lub zamknięte pomieszczenie, z oddzielnym wejściem lub z kilkoma wejściami, chociażby składało się ono z kilku połączonych ze sobą pokojów, służące nie do prowadzenia handlu i przemysłu, lecz wyłącznie do przechowywania, suszenia, czyszczenia, sortowania, brakowania, przeładowywania i pakowania towarów. Jednej piwnicy lub lodowni, utrzymywanej przy zakładzie handlowym wyłącznie w celu przechowywania przedmiotów podlegających rychłemu zepsuciu, nie uważa się za oddzielne pomieszczenie składowe.

Art. 24 (415 ust. ros.). Każdą antreprzyż i każdą dostawę uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo i na każdą z nich należy nabywać stosownie do sumy zobowiązania oddzielne świadectwo przemysłowe. Osoby, które prowadzą zakłady przemysłowe i handlowe, podlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu, mają prawo, bez nabywania oddzielnych świadectw, zaciągać zobowiązania:

- 1) osoby, prowadzące zakłady przemysłowe — co do dostaw wyrobów własnej fabrykacji na jakąkolwiek sumę;
- 2) osoby, prowadzące przedsiębiorstwa transportowe i przedsiębiorstwa żeglugi parowej — co do przewożenia ładunków, również na jakąkolwiek sumę i
- 3) osoby, prowadzące zakłady handlowe — co do dostawy towarów sprzedawanych w tych zakładach, na sumę, określoną w dod. II do art. 3 dla antreprzyż i dostaw wedle tej kategorii przedsiębiorstw handlowych, do której należy dany zakład.

Art. 25 (416 ust. ros.). Na każde pomieszczenie, służące do rozwożenia lub roznoszenia towarów w celu sprzedaży, jak np. wóz, łódkę, stół przenośny, ladę i t. p., ma być opłacane oddzielne świadectwo przemysłowe. Za temi świadectwami, dozwala się prowadzić handel rozwozowy względnie obnośny wszędzie w Państwie, lecz tylko poza obrębem miast i tylko towarami, wymienionymi w oddzielnych spisach, które zatwierdza Minister Skarbu, zaś w obrębie miast tylko handel obnośny wyłącznie towarami wymienionymi w dodatku do art. 6 niniejszej ustawy.

Art. 26 (417 ust. ros.). Każdy zakład do prowadzenia handlu na jarmarkach, trwających dłużej, niż jeden dzień, ma być zaopatrzony w oddzielne świadectwo

świadczenie przemysłowe; świadectwo należy opłacić na każdy jarmark, odpowiednio do rodzaju handlu (hurtowego lub detalicznego), prowadzonego w tym zakładzie na jarmarku. To świadectwo upoważnia do prowadzenia handlu jedynie w ciągu trwania jarmarku, na który zostało wydane.

Art. 27 (418 ust. ros.). Jeżeli w zakładzie handlowym prowadzi się handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny albo drobny), to zakład ten ma być zaopatrzone w świadectwo przemysłowe najwyższej pod względem rodzaju handlu kategorii.

Art. 28 (419 ust. ros.). Na prowadzone przez przedsiębiorstwa przemysłowe, oddzielnie od zakładów przemysłowych, zakłady handlu chociażby wyrobami własnej produkcji, prócz kantorów i zakładów handlowych sprzedaży hurtowej tych wyrobów (ustęp 15 art. 6) mają być opłacane świadectwa przemysłowe według odpowiedniej kategorii przedsiębiorstw handlowych.

Art. 29 (420 ust. ros.). Utrzymujący przedsiębiorstwa przemysłowe, jeżeli obok fabrykacji wyrobów prowadzi handel zarówno własnymi, jak cudzymi wyrobami, opłacają, niezależnie od świadectwa na przedsiębiorstwa przemysłowe, oddzielne świadectwa na zakłady handlowe, stosownie do rodzaju prowadzonego handlu.

Art. 30 (421 ust. ros.). Jeżeli obłożenie przedsiębiorstw przemysłowych zasadniczym podatkiem przemysłowym normuje się według liczby robotników, to do robotników zalicza się wszystkich bez wyjątku najemników płci obojga, niezależnie od sposobu najmu, zarówno utrzymywanych do robót w fabrykacji głównej i we wszystkich warsztatach pomocniczych, jako też zajętych robotami dla zakładu pobocznie; nadto majstrów, niższych oficjalistów do bezpośredniego dozoru nad robotami i do ich kontrolowania oraz robotników stałych, utrzymywanych do rozwożenia materiałów w obrębie zakładu przemysłowego; przyczem młodszych od lat siedemnastu i starszych ponad lat pięćdziesiąt pięć liczy się dwóch za jednego. Do robotników nie zalicza się robotników czasowych, zajętych przysposabianiem lub dostawą do zakładu przemysłowego paliwa i surowców odwożeniem z zakładu wyrobów gotowych i odpadków fabrykacji, oraz najętych do czasowych robót budowlanych lub przy odnawianiu.

Art. 31 (422 ust. ros.). Jeżeli w jednym zakładzie przemysłowym (art. 21 i 22) skupia się kilka gałęzi fabrykacji, pozostających w bezpośrednim ze sobą związku, a podpadających pod różne normy zasadniczego podatku przemysłowego, to świadectwo przemysłowe należy opłacić podług skali tej fabrykacji, która została zaliczona do najwyższej kategorii. Jeżeli zaś każda z tych gałęzi fabrykacji podlega zasadniczemu podatkowi przemysłowemu według liczby robotników, a określona na zasadzie powyżej wskazanej wysokość podatku przemysłowego będzie niższa od tej, jakoby przypadła według ogólnej liczby robotników zatrudnionych w zakładzie, to świadectwo należy opłacić z uwzględnieniem ogólnej liczby robotników, zatrudnionych w zakładzie, nie biorąc pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 32 (423 ust. ros.). Pomieszczenia składowe, nie wyłączając wolnych od opodatkowania (art. 19), mogą być utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe z wyjątkiem wymienionych w art. 33 pierwszej kategorii—wszędzie w Państwie; drugiej kategorii—tylko w tych osadach, gdzie się znajdują zakłady handlowe, do których należą pomieszczenia składowe; a trzeciej kategorii—tylko przy zakładzie handlowym, i przytem najwyżej dwa pomieszczenia składowe na każde świadectwo przemysłowe. Zakładom handlowym czwartej kategorii nie wolno utrzymywać pomieszczeń składowych.

UWAGA: Pomieszczenia składowe do przechowywania surowych płodów gospodarstwa rolnego i leśnego, jak np. zboża, kartofli, lnu, wełny, materiałów drzewnych i t. p., oraz przedmiotów, których przechowywanie podlega specjalnym przepisom ze względu na zdrowotność i bezpieczeństwo publiczne, jak np. prochu, nafty i t. p., mogą być utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe drugiej kategorii w obrębie całego powiatu, w którym się znajdują zakłady tych przedsiębiorstw.

Art. 33 (424 ust. ros.). Przedsiębiorstwom handlowym, zajmującym się skupowaniem i sprzedażą wszelkiego rodzaju surowców krajowych, wytworów gospodarstwa rolnego i leśnego, jak również zwierząt i ptactwa domowego, pozwala się utrzymywać kantory, pomieszczenia składowe i place ogrodzone, stosownie do kategorii, do której należą ze względu na opłatę podatku przemysłowego, w następujących miejscowościach i ilości: 1) pierwszej kategorii nieograniczoną ilość kantorów, pomieszczeń składowych i placów ogrodzonych—wszędzie; 2) drugiej kategorii—jeden kantor i nie więcej jak pięć pomieszczeń składowych i placów ogrodzonych, z których dwa wolne od podatku—w powiecie, w którym znajduje się kantor, i w granicach powiatów sąsiednich; 3) trzeciej kategorii—dwa pomieszczenia składowe lub place ogrodzone, z których jedno wolne od podatku—w obrębie tej miejscowości, gdzie właściciel przedsiębiorstwa stale mieszka; 4) czwartej kategorii—jedno wolne od podatku—pomieszczenie składowe lub jeden plac ogrodzony—w obrębie tej miejscowości, gdzie właściciel przedsiębiorstwa stale mieszka.

Art. 34 (426 ust. ros.). Przedsiębiorstwa handlowe czwartej kategorii oraz osoby, handlujące na mocy świadectw na handel rozwozowy, mogą utrzymywać po jednym subjeckie-najemniku na każde przedsiębiorstwo lub pomieszczenie do handlu rozwozowego. Utrzymywanie subjecków płatnych jest całkiem wzbronione osobom, handlującym na mocy świadectw na handel obnośny. Utrzymywanie podróźujących subjecków (komiwojażerów) dozwolone jest przedsiębiorstwom handlowym i przemysłowym, opłacającym zasadniczy podatek przemysłowy w ilości najmniej 62 500 Mk. dla przedsiębiorstw handlowych a 25 000 Mk. dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Art. 35 (428 ust. ros.). Jeżeli przed upływem terminu świadectwa przemysłowego przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe albo osobiste zajęcie prze-

mysłowe przejście do wyższej kategorii lub do wyższej klasy miejscowości, to ma być wniesiona odpowiednia dopłata do zasadniczego podatku przemysłowego wedle wyższej kategorii świadectwa lub wyższej klasy miejscowości.

Art. 36 (429 ust. ros.). Świadectwo przemysłowe wyższej ze względu na cenę wartości daje prawo do prowadzenia czynności handlowych i przemysłowych lub osobistych zajęć przemysłowych, które wolno prowadzić na podstawie takich samych świadectw niższej ze względu na cenę wartości.

II. O sposobie wydawania świadectw przemysłowych.

Art. 37 (430 ust. ros.). Świadectwa przemysłowe, oraz bezpłatne bilety przemysłowe (art. 19 uw.) wydaje się zarówno na imię poszczególnych osób i współwłaścicieli przedsiębiorstw, jakoteż na imię wszelkiego rodzaju towarzystw, spółek i instytucji; są one ważne tylko względem tych osób i instytucji, na których imię zostały wydane lub odstąpione w sposób określony w art. 45 i jedynie na te zakłady, procedery lub osobiste zajęcia przemysłowe, na które zostały wydane.

Art. 38 (431 ust. ros.). Świadectwa przemysłowe wydaje się zgóry na rok i odnawia się przed 1 stycznia każdego roku. Na nowopowstające zakłady, procedery lub osobiste zajęcia przemysłowe świadectwa mogą być opłacane w ciągu całego roku, przyczem przed 1 lipca wydaje się świadectwa roczne, a od 1 lipca—świadectwa półroczne. Moc świadectw rocznych i półrocznych kończy się z dniem 31 grudnia tego roku, w którym zostały wydane.

Art. 39 (432 ust. ros.). Półroczne świadectwa przemysłowe wydaje się w ciągu całego roku na prowadzenie różnego rodzaju robót budowlanych, ziemnych i innych, trwających najwyżej pół roku, lecz moc tych świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

UWAGA: Ministrowi Skarbu służy prawo zastosowania niniejszego (39) artykułu i do innych rodzajów handlu i przemysłu.

Art. 40 (433 ust. ros.). Świadectwa przemysłowe na antreprzy i dostawy nabywa się przy zawieraniu umów stosownie do miejsca ich wykonania, a w razie gdy antreprzyza i dostawa wykonywa się w kilku powiatach—stosownie do miejsca zawarcia umowy. Jeżeli wykonanie zobowiązań trwa kilka lat, to świadectwo przemysłowe powinno być opłacane na każdy rok, odpowiednio do przypadającej na ten rok zapłaty za antreprzyzę lub dostawę. Jeżeli suma antreprzyzy lub dostawy nie może być zawczasu określona, to wydaje się bezpłatny bilet przemysłowy, a przypadający od antreprzyzy lub dostawy zasadniczy podatek przemysłowy płaci się po upływie każdego roku, odpowiednio do sumy tej części zobowiązania, która w ciągu roku została wykonana.

Art. 41 (434 ust. ros.). Wydawanie świadectw przemysłowych i bezpłatnych biletów przemysłowych odbywa się, podług bliższych wskazówek dyrektorów

izb skarbowych, z miejscowych kas skarbowych (urzędów podatkowych), urzędów miejskich, magistratów, urzędów kupieckich, zarządów gminnych i odpowiadających im instytucji. Wydawanie świadectw może być powierzone w wypadkach wyjątkowych—naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnikom.

Art. 42 (435 ust. ros.). Celem otrzymania świadectw przemysłowych należy podać, prócz deklaracji płatniczej, specjalną, według przepisanej wzoru, deklarację na każdy w szczególności zakład handlowy lub przemysłowy z należąciami do niego pomieszczeniami składowymi, oraz na każdy oddzielny przemysł lub osobiste zajęcie przemysłowe. Deklaracja ma zawierać:

- 1) imię i nazwisko osoby albo nazwę towarzystwa, spółki lub instytucji, na które świadectwo się opłaca;
- 2) rodzaj i miejsce zakładu i pomieszczeń składowych, albo nazwę procederu lub zajęcia przemysłowego i
- 3) wysokość zasadniczego podatku przemysłowego, przypadającą ze względu na kategorię świadectwa przemysłowego (dod. IV i V do artykułu 3).

Art. 43 (436 ust. ros.). Wydawanie świadectw odbywa się na zasadzie wspomnianych w poprzednim (42) artykule deklaracji, przyczem, jednocześnie z opłatami, przypadającymi na rzecz skarbu, ściąga się również ustanowione od tych świadectw dodatki do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego na rzecz publicznych związków niepaństwowych.

Art. 44 (437 ust. ros.). W razie zagubienia świadectwa przemysłowego, izba skarbową, na prośbę osoby, na której imię świadectwo zostało wzięte, zarządzi wydanie duplikatu rzeczzonego świadectwa, z pobraniem jedynie przypadającej z tego tytułu opłaty stemplowej w myśl przepisów ustawy o opłatach.

Art. 45 (438 ust. ros.). Jeżeli przedsiębiorstwo przejście przed upływem terminu świadectwa albo bezpłatnego biletu przemysłowego na innego właściciela, albo będzie przeniesione do innej miejscowości, lub do innego zakładu tego samego właściciela, to w ciągu miesiąca należy zawiadomić o tem właściwy urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administrację podatków) w celu zaznaczenia o zaszczej zmianie na świadectwie lub bilecie, pod groźbą nieważności świadectwa lub biletu. Jednocześnie mają być obowiązkowo zapłacone obciążające poprzedniego właściciela zaległości państwowego podatku przemysłowego. Świadectwa przemysłowe na osobiste zajęcia przemysłowe nie mogą być odstępowane osobom trzecim.

Art. 46 (439 ust. ros.). Świadectwa przemysłowe na zakłady i pomieszczenia składowe oraz bezpłatne bilety przemysłowe mają się znajdować w zakładach na miejscu widocznym. Oprócz tego każdy zakład lub pomieszczenie składowe powinno mieć odpowiedni szyld,

III. O kontroli opłacania świadectw przemysłowych.

Art. 47 (440 ust. ros.). Naczelnicy urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnicy oraz urzędnicy akcyzy dopełniają sprawdzania handlu i innych procederów (art. 14), celem przekonania się o prawidłowości opłacania świadectw przemysłowych,

Art. 48 (441 ust. ros.). Przy sprawdzaniu handlu i innych procederów na liniach kolei żelaznych, osoby dopełniające tych czynności działają w asystencji urzędników policji kolei żelaznych lub policji ogólnej, zawiadamiając o tem również przedstawicieli miejscowej administracji kolei żelaznych. Przy sprawdzaniu zakładów, znajdujących się w budynkach wojskowych lub obozach, urzędnicy przystępując do sprawdzenia, mają skomunikować się zawniczasu z odpowiednią zwierzchnością wojskową, której służy prawo wydelegować do asystowania przy tych czynnościach przedstawiciela władzy wojskowej.

Art. 49 (442 ust. ros.). Sprawdzenie odbywa się w ciągu całego roku. Dyrektor izby skarbowej określa termin, w którym te czynności mają być w każdym okręgu podatkowym ukończone.

Art. 50 (443 ust. ros.). Rządowe i gminne instytucje oraz urzędnicy państwowi obowiązani są dostarczać miejscowym izbom skarbowym na ich żądanie, w sposób ustanowiony na mocy porozumienia z się Ministra Skarbu z odpowiedniami władzami:

- 1) wiadomości co do zawartych w ubiegłym roku antrepryz i dostaw;
- 2) inne dane, dotyczące handlu i przemysłu, niezbędne władzom skarbowym do prawidłowego wymiaru podatku.

Art. 51 (444 ust. ros.). Naczelnikom urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków), ich pomocnikom, sprawdzającym handel i inne procedery, urzędnikom akcyzy oraz delegowanym urzędnikom izb skarbowych nadaje się prawo, przy pomocy administracji kolei żelaznych oraz urzędników przedsiębiorstw żelaznicy parowej, transportowych i ubezpieczeniowych, zerpać z ksiąg kolei żelaznych i wzmiankowanych przedsiębiorstw wiadomości co do wysyłanych, odbieranych i ubezpieczanych ładunków.

Art. 52 (445 ust. ros.). Wszystkim urzędnikom sprawdzającym przedsiębiorstwa nadaje się prawo wolnego wstępu do zakładów handlowych i przemysłowych, pomieszczeń składowych i innych miejsc, w których się prowadzi handel lub inne procedery.

Art. 53 (446 ust. ros.). Naczelnicy urzędów skarbowych podatków i opłat (inspektoratów skarbowych, administracji podatków) i ich pomocnicy, w razie otrzymania wiarygodnych informacji o prowdzeniu handlu lub innych procederów bez odpowiedzialnego świadectwa przemysłowego w jakimkolwiek lokalu, nie mającym cech i charakteru zakładu handlowego lub przemysłowego, mają prawo przystąpić do obejrzenia tego lokalu w obecności dwóch powołanych w tym celu świadków oraz jednego z urzędników policji.

Art. 54 (447 ust. ros.). Urzędnicy policji winni okazywać niezbędną pomoc przy dokonywaniu sprawdzenia handlu i innych procederów wszystkim urzędnikom sprawdzającym przedsiębiorstwa i komunikować im niezwłocznie o wszystkich sprawdzonych wypadkach prowadzenia handlu i innych procederów oraz osobistych zajęć przemysłowych bez świadectwa przemysłowego.

Art. 55 (448 ust. ros.). W razie niedostateczności lub niejasności cech zewnętrznych, według których opłacane być mają świadectwa przemysłowe, oraz w razie jakichkolwiek wątpliwości co do prawidłowości ich opłacenia, urzędnicy sprawdzający przedsiębiorstwa biorą za podstawę do określenia normy zasadniczego podatku przemysłowego wskazane w dodatku do niniejszego artykułu kategorie świadectw, odpowiednio do wysokości zysku, obliczanego z przedsiębiorstwa z tytułu opłaty dodatkowego podatku przemysłowego za rok ubiegły. Względem przedsiębiorstw, posiadających półroczne świadectwa przemysłowe (art. 38 i 39), za podstawę do sprawdzenia prawidłowości ich opłacenia, w przewidzianych w niniejszym (55) artykule wypadkach, służy wspomniana wyżej wysokość zysku, zmniejszona o połowę.

Art. 56 (449 ust. ros.). Sprawdzenie odbywa się w obecności właściciela zakładu lub osoby zarządzającej zakładem, a w razie ich nieobecności — wobec dwóch świadków. O czasie sprawdzenia robi się wzmiankę na świadectwach przemysłowych.

Art. 57 (450 ust. ros.). O wyniku sprawdzenia sporządza się według przepisanej przez Ministra Skarbu wzoru protokół, który podpisują wszyscy obecni przy sprawdzeniu i który składa się w właściwych urzędach skarbowych podatków i opłat (inspektoratach skarbowych, administracjach podatków).

Art. 58 (451 ust. ros.). O każdym stwierdzonym przy sprawdzaniu handlu i innych procederów przekroczeniu przepisów niniejszej ustawy spisuje się protokół w obecności właściciela przedsiębiorstwa lub jego zastępcy, a w razie nieobecności tych osób — wobec dwóch świadków obcych.

Art. 59 (452 ust. ros.). Protokół ma być sporządzony niezwłocznie, i o ile można, na miejscu wykrycia przekroczenia; jeżeli zaś protokół spisano po upływie dwunastu godzin od chwili wykrycia przekroczenia, albo poza obrębem tego miejsca, gdzie przekroczenie wykryto, to o przyczynach tego ma być w protokole podane odpowiednie wyjaśnienie.

Art. 60 (453 ust. ros.). W protokole wyszczególnia się:

- 1) czas i miejsce sporządzenia protokołu;
- 2) kto, kiedy i gdzie ujawnił przekroczenie;
- 3) na czym ono polega i jakie stwierdzają je okoliczności;
- 4) imię, nazwisko i miejsce zamieszkania oskarżonego;
- 5) świadków obecnych przy ujawnieniu przekroczenia;
- 6) zeznania oskarżonego i świadków oraz podniesione zarzuty;

- 7) objaśnienia (ze strony) sporządzającego protokół i
- 8) wszystkie okoliczności, mogące mieć wpływ na wymiar kary.

Art. 61 (454 ust. ros.). Przy sporządzeniu protokołu o prowadzeniu handlu bez odpowiedniego świadectwa przemysłowego z pomieszczeń ruchomych, oraz handlu rozwozowego i obnośnego i o sprzedaży towarów na podstawie próbek (komiwojażerowie), urzędnicy sprawdzający przedsiębiorstwa obowiązani są zażądać od oskarżonego kaucji na zabezpieczenie kary za to przekroczenie, zaznaczając to w protokole. W razie niezłożenia kaucji mają oni prawo zasekwestrować do wysokości egzekwowanej sumy towary, znalezione u oskarżonego, w celu ich sprzedaży przez licytację na pokrycie należności.

UWAGA: W razie zasekwestrowania towarów, oprócz protokołu (art. 58–60) sporządza się spis i ocenę towarów i dokonywa się ich opieczętowania, a w protokole zaznacza się: a) rodzaj i ilość przedmiotów zasekwestrowanych; b) ilość pak lub pomieszczeń, w których towary ułożono; i c) ilość pieczęci, położonych na każdej z tych pak lub pomieszczeń.

Art. 62 (455 ust. ros.). Protokół, po odczytaniu go w obecności wszystkich osób obecnych przy jego sporządzeniu, osoby te podpisują. Za niepiśmiennych, na ustną ich prośbę podpisują ci, którym niepiśmienni to powierzają. Jeżeli oskarżony odmówi podpisania protokołu, okoliczność tę zaznacza się w protokole i stwierdza się ją podpisami osób obecnych przy spisaniu protokołu.

Art. 63 (456 ust. ros.). Kontrola i sporządzanie protokołu o przekroczeniach nie powinno przeszkadzać prowadzeniu handlu i innych procedurów oraz robót w zakładach przemysłowych. Jeżeli jednak prowadzi się zakład handlowy lub przemysłowy wogóle bez świadectwa przemysłowego i jeżeli w ciągu dwóch tygodni po spisaniu protokołu nie będzie na ten zakład nabyte odpowiednie świadectwo, to zakład taki podlega niezwłocznemu zamknięciu, co też należy zaznaczyć w protokole.

Art. 64 (458 ust. ros.). W razie niedokładności lub niejasności protokołów, przesłanych naczelnikowi urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) lub jego pomocnikowi, są oni obowiązani uzupełnić je przez zebranie brakujących wiadomości. W tym celu mają oni prawo osobiście przesłuchać na miejscu oskarżonych, świadków i biegłych lub polecić to innym urzędnikom, sprawdzającym przedsiębiorstwa.

Art. 65 (459 ust. ros.). Jeżeli dowiedzione będzie, po rozpoznaniu skargi strony interesowanej, że zamknięcie zakładu, rewizja lub zabranie rzeczy dokonane zostały nieprawidłowo, to osoby, które wydały nieprawidłowe rozporządzenie, ponoszą odpowiedzialność za wszelkie szkody i straty, wyrządzone ich czynnościami,

ROZDZIAŁ IV.

O podatku dodatkowym od przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

I. O podatku od kapitału.

Art. 66 (460 ust. ros.). Podatek od kapitału opłacają przedsiębiorstwa, należące do towarzystw i spółek akcyjnych i innych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, jak również wszelkiego rodzaju instytucje kredytowe i wszelkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie statutów lub zastępujących je przepisów, są obowiązane do ogłaszania sprawozdania o swych operacjach lub do składania pomienionych sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom.

Art. 67 (461 ust. ros.). Podatek od kapitału przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, wynosi 0.5% od każdych stu marek kapitału zakładowego przedsiębiorstwa, przy czym sumy kapitału mniejsze od stu marek w rachubę nie wchodzi.

Art. 68 (462 ust. ros.). Na poczet podatku od kapitału zalicza się sumę zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconą od wszystkich należących do przedsiębiorstwa zakładów i pomieszczeń składowych. Jeżeli otrzymana suma okaże się równą lub wyższą od tej, jakaby wypadła na mocy obrachunku, oznaczonego w poprzednim (67) artykule, to podatku od kapitału przedsiębiorstwa nie pobiera się.

Art. 69 (463 ust. ros.). Za kapitał zakładowy przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi (art. 66) uznaje się sumę nominalną tego kapitału, wykazaną w sprawozdaniu przedsiębiorstwa z ubiegłego roku operacyjnego. Narówni z kapitałem zakładowym liczy się: kapitał składkowy, udziałowy i inne tym podobne zastępujące go kapitały.

Art. 70 (464 ust. ros.). Za kapitał zakładowy instytucji kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nie posiadających kapitałów zakładowych (art. 69), jak np. towarzystwa kredytowe miejskie, banki ziemskie, towarzystwa kredytowe ziemskie i t. p. uznaje się dziesiątą część emitowanych przez te instytucje listów zastawnych lub obligacji.

Art. 71 (465 ust. ros.). Za kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do towarzystw i spółek zagranicznych; których zarządy znajdują się poza obrębem Państwa, uznaje się tę sumę rzeczonoego kapitału, która jest wydzielona na operacje w Polsce.

Art. 72 (466 ust. ros.). Podatek od kapitału oblicza się w tych samych terminach i w tym samym sposobie, jak podatek procentowy od zysku. Do podatku tego stosuje się sposób płacenia i zażeń, ustanowiony dla podatku procentowego od zysku.

II. O podatku procentowym od zysku.

Art. 73 (467 ust. ros.). Wymienione w art. 66 przedsiębiorstwa, których czysty zysk nie przewyższa trzech procent ich kapitału zakładowego (artykuły

69—71) nie podlegają podatkowi procentowemu od zysku. Wszystkie pozostałe wymienione w artykule 66 przedsiębiorstwa, oprócz zasadniczego podatku przemysłowego i podatku od kapitału płać podatek procentowy od zysku w następującej wysokości:

I. Do końca roku podatkowego 1921.

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły zysk czysty			
ponad:	3 ⁰ / ₀ do 4 ⁰ / ₀	kapitału zakładowego	4.5 ⁰ / ₀
"	4 ⁰ / ₀ do 5 ⁰ / ₀	"	6 ⁰ / ₀
"	5 ⁰ / ₀ do 6 ⁰ / ₀	"	7.5 ⁰ / ₀
"	6 ⁰ / ₀ do 7 ⁰ / ₀	"	8.25 ⁰ / ₀
"	7 ⁰ / ₀ do 8 ⁰ / ₀	"	9 ⁰ / ₀
"	8 ⁰ / ₀ do 9 ⁰ / ₀	"	9.75 ⁰ / ₀
"	9 ⁰ / ₀ do 10 ⁰ / ₀	"	10.5 ⁰ / ₀
"	10 ⁰ / ₀ do 11 ⁰ / ₀	"	11.25 ⁰ / ₀
"	11 ⁰ / ₀ do 12 ⁰ / ₀	"	12 ⁰ / ₀
"	12 ⁰ / ₀ do 13 ⁰ / ₀	"	12.75 ⁰ / ₀
"	13 ⁰ / ₀ do 14 ⁰ / ₀	"	13.5 ⁰ / ₀
"	14 ⁰ / ₀ do 15 ⁰ / ₀	"	14.25 ⁰ / ₀
"	15 ⁰ / ₀ do 16 ⁰ / ₀	"	15 ⁰ / ₀
"	16 ⁰ / ₀ do 17 ⁰ / ₀	"	16.5 ⁰ / ₀
"	17 ⁰ / ₀ do 18 ⁰ / ₀	"	18 ⁰ / ₀
"	18 ⁰ / ₀ do 19 ⁰ / ₀	"	19.5 ⁰ / ₀
"	19 ⁰ / ₀ do 20 ⁰ / ₀	"	21 ⁰ / ₀

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły zysk czysty ponad dwadzieścia procent swego kapitału zakładowego—dwadzieścia jeden procent całej sumy osiągniętego czystego zysku i prócz tego jeszcze piętnaście procent tej części czystego zysku, która przewyższa dwadzieścia procent kapitału zakładowego, z tem jednak zastrzeżeniem, aby wysokość podatku procentowego nie przewyższała 30% zysku przedsiębiorstwa.

II. Od roku podatkowego 1922.

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły czysty zysk			
ponad:	3 ⁰ / ₀ do 3.5 ⁰ / ₀	kapitału zakładowego	3.75 ⁰ / ₀
"	3.5 ⁰ / ₀ do 4 ⁰ / ₀	"	4 ⁰ / ₀
"	4 ⁰ / ₀ do 4.5 ⁰ / ₀	"	4.25 ⁰ / ₀
"	4.5 ⁰ / ₀ do 5 ⁰ / ₀	"	4.5 ⁰ / ₀
"	5 ⁰ / ₀ do 5.5 ⁰ / ₀	"	4.75 ⁰ / ₀
"	5.5 ⁰ / ₀ do 6 ⁰ / ₀	"	5 ⁰ / ₀
"	6 ⁰ / ₀ do 6.5 ⁰ / ₀	"	5.25 ⁰ / ₀
"	6.5 ⁰ / ₀ do 7 ⁰ / ₀	"	5.5 ⁰ / ₀
"	7 ⁰ / ₀ do 7.5 ⁰ / ₀	"	5.75 ⁰ / ₀
"	7.5 ⁰ / ₀ do 8 ⁰ / ₀	"	6 ⁰ / ₀
"	8 ⁰ / ₀ do 8.5 ⁰ / ₀	"	6.25 ⁰ / ₀
"	8.5 ⁰ / ₀ do 9 ⁰ / ₀	"	6.5 ⁰ / ₀
"	9 ⁰ / ₀ do 9.5 ⁰ / ₀	"	6.75 ⁰ / ₀
"	9.5 ⁰ / ₀ do 10 ⁰ / ₀	"	7 ⁰ / ₀
"	10 ⁰ / ₀ do 10.5 ⁰ / ₀	"	7.25 ⁰ / ₀
"	10.5 ⁰ / ₀ do 11 ⁰ / ₀	"	7.5 ⁰ / ₀
"	11 ⁰ / ₀ do 11.5 ⁰ / ₀	"	7.75 ⁰ / ₀
"	11.5 ⁰ / ₀ do 12 ⁰ / ₀	"	8 ⁰ / ₀
"	12 ⁰ / ₀ do 12.5 ⁰ / ₀	"	8.25 ⁰ / ₀
"	12.5 ⁰ / ₀ do 13 ⁰ / ₀	"	8.5 ⁰ / ₀
"	13 ⁰ / ₀ do 13.5 ⁰ / ₀	"	8.75 ⁰ / ₀
"	13.5 ⁰ / ₀ do 14 ⁰ / ₀	"	9 ⁰ / ₀

14 ⁰ / ₀ do 14.5 ⁰ / ₀	kapitału zakładowego	9.25 ⁰ / ₀
14.5 ⁰ / ₀ do 15 ⁰ / ₀	"	9.5 ⁰ / ₀
15 ⁰ / ₀ do 15.5 ⁰ / ₀	"	9.75 ⁰ / ₀
15.5 ⁰ / ₀ do 16 ⁰ / ₀	"	10 ⁰ / ₀
16 ⁰ / ₀ do 16.5 ⁰ / ₀	"	10.25 ⁰ / ₀
16.5 ⁰ / ₀ do 17 ⁰ / ₀	"	10.5 ⁰ / ₀
17 ⁰ / ₀ do 17.5 ⁰ / ₀	"	10.75 ⁰ / ₀
17.5 ⁰ / ₀ do 18 ⁰ / ₀	"	11 ⁰ / ₀
18 ⁰ / ₀ do 18.5 ⁰ / ₀	"	11.25 ⁰ / ₀
18.5 ⁰ / ₀ do 19 ⁰ / ₀	"	11.5 ⁰ / ₀
19 ⁰ / ₀ do 19.5 ⁰ / ₀	"	11.75 ⁰ / ₀
19.5 ⁰ / ₀ do 20 ⁰ / ₀	"	12 ⁰ / ₀

Przedsiębiorstwa, które osiągnęły ponad 20% od całego zysku—12% i prócz tego 0.5% od przewyżki zysku ponad 20% kapitału zakładowego.

Art. 74. Skala podatku procentowego od zysku dla przedsiębiorstw obowiązanych do składania publicznych sprawozdań zawarta w ustępie II art. 73 niniejszej ustawy, nie ma zastosowania od roku 1922 począwszy do tych przedsiębiorstw, które na zasadzie postanowień art. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 550) o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym są wolne od podatku dochodowego.

Przedsiębiorstwa takie opłacają podatek procentowy od zysku według skali zawartej w ustępie I art. 73 niniejszej ustawy.

Art. 75 (468 ust. ros). Podatek procentowy od zysku płaci się za rok bieżący od czystego zysku, osiągniętego ze wszystkich prowadzonych przez przedsiębiorstwo operacji obliczonego zgodnie z art. 77.

Art. 76 (469 ust. ros). Podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw wspomnianych w art. 71 podlega jedynie czysty zysk, osiągnięty z operacji, prowadzonych przez te przedsiębiorstwa w Państwie. W razie układania sprawozdań tych przedsiębiorstw w walucie zagranicznej, czysty zysk zamienia się na marki polskie.

Art. 77 (470 ust. ros). Za czysty zysk, podlegający podatkowi procentowemu od zysku, uważa się różnicę, obliczoną na podstawie sprawozdania przedsiębiorstwa z ubiegłego roku operacyjnego, pomiędzy sumą dochodu brutto a następującymi rzeczyswami rozchodami i potrąceniami z dochodu brutto.

- 1) Na zarząd, utrzymanie i eksploatację przedsiębiorstwa:
 - a) na pensje i wszelkiego rodzaju wynagrodzenie: osób, które wchodzą do składu zarządów rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisji rewizyjnych; zastępców na te urzędy i osób, upoważnionych do samodzielnego prowadzenia całego przedsiębiorstwa — w wysokości do 10% sumarycznie od kapitału zakładowego;
 - b) na płacę zarobkową oraz utrzymanie robotników i pracowników nieetatowych w zakładach i pomieszczeniach składowych przedsiębiorstwa;
 - c) na wypłatę komisowego, kurtażu i wynagrodzenie maklerów, oraz na wydatki po-

dróżne, kancelaryjne i sądowe; na składki członkowskie w organizacjach gospodarczych oraz stowarzyszeniach i związkach zawodowych;

- d) na dzierżawę oraz uprawę eksploatowanych parceli gruntowych;
- e) na najem i utrzymanie fabryk, wytwórni, zakładów handlowych i przemysłowych i pomieszczeń składowych, oraz innych gmachów i zabudowań, tudzież inwentarza żywego i martwego;
- f) na zakup i przewóz przedmiotów obrotu handlowego oraz materiałów do fabrykacji;
- g) na opał, światło, wodę i utrzymanie w czystości;
- h) na pokrycie wykazanych w sprawozdaniu przedsiębiorstwa niepewnych jego wierzytelności i strat rzeczywistych, poniesionych w operacyjnym roku sprawozdawczym, przyczem nie ulegają potrąceniu straty, znajdujących się na obszarze obowiązywania tej ustawy przedsiębiorstw, należących do zagranicznych towarzystw i spółek z tytułu operacji, dokonanych przez nie poza tym obszarem.

Na straty na dłużnikach i na kursie, spodziewane jako prawdopodobny wynik stosunków przedsiębiorstwa, jeżeli odpisania na ten cel zostały przelane do specjalnych funduszy rezerwowych, przyczem wysokość tych odpisów władza skarbowa ma prawo ustalić w drodze odpowiednich dochodzeń. W razie użycia tych funduszy na jakiegokolwiek inne cele należy użyte w ten sposób sumy dodatkowo opodatkować, doliczając je do zysków tych lat operacyjnych, z których pochodzą według kolejności przelania ich do specjalnych funduszy rezerwowych.

Bezpośrednie straty wojenne, jako to: z tytułu zniszczeń wojennych, rekwizycji, wywłaszczeń, sprzedaży przymusowych i t. p., z wyłączeniem w każdym razie strat w dochodach, o ile od razu nie zostały umorzono, wolno amortyzować w ciągu lat dziesięciu w wysokości, nie przewyższającej kosztów odbudowy zniszczonego przedsiębiorstwa, w drodze corocznych wolnych od podatku odpisów z zysków przedsiębiorstwa. Z chwilą uzyskania odszkodowania należy zwolnione rezerwy opodatkować w myśl zasad, wyłuszczonej powyżej. Straty te winny być szczegółowo wykazane wobec właściwych władz skarbowych;

- i) na umorzenie nominalnej sumy kapitału zakładowego w tych przedsiębiorstwach, które po upływie określonego w ich statutach terminu przejść mają bezpłatnie na własność Skarbu, instytucji publicznych lub osób prywatnych;
- k) na umorzenie listów zastawnych i obligacji, emitowanych przez przedsiębiorstwa

kredytu długoterminowego na rachunek osób trzecich, oraz na opłatę procentów od tych listów i obligacji;

- l) na spłatę procentów, w wysokości do 8% rocznie, od wszelkiego rodzaju długów przedsiębiorstwa, jak również od znajdujących się w obrocie przedsiębiorstwa, lecz do niego nie należących kapitałów specjalnych; procenty ponad 8% w stosunku rocznym będą uwzględniane w razie szczegółowego udowodnienia;
 - m) na dokonywane przez towarzystwa ubezpieczeń odpisy na rachunek rezerwy premji;
 - n) na uiszczenie polskich państwowych i komunalnych podatków i opłat, oprócz podatku procentowego od zysku.
- 2) Na konserwację przedsiębiorstwa:
- a) na ubezpieczenie należącego do przedsiębiorstwa majątku ruchomego i nieruchomego;
 - b) na konserwację należącego do przedsiębiorstwa majątku i na rzeczywiście dokonany remont tego majątku, bez powiększenia jego wartości bilansowej, przyczem do remontu i konserwacji majątku nie mogą być zaliczane rozchody na renowację majątku, połączone z powiększeniem jego wartości, ani rozchody na rozszerzenie przedsiębiorstwa;
 - c) na amortyzację pierwotnych wartości należących do przedsiębiorstwa majątku aż do zupełnego zamortyzowania, w wysokości: dla budowli i urządzeń murowanych i metalowych oraz okrętów metalowych, a w przedsiębiorstwach górniczych — dla gruntów, z których wnętrza wydobywa się minerały, dla szybów, sztolni, dróg głównych i chodników poprzecznych — nie więcej nad pięć procent, a dla budowli i statków drewnianych, dla maszyn i innych narzędzi fabrykacji i wogóle dla inwentarza żywego i martwego — nie więcej nad dziesięć procent ich wartości; dla szybów naftowych nie więcej nad 20% ich wartości; dla torfowisk nie więcej nad taki procent ich wartości, jaki wynika z planu eksploatacji (stosunek rocznie eksploatowanej powierzchni torfowiska do ogólnej jego powierzchni). Odpisy na amortyzację ruchomego i nieruchomego majątku, będącego własnością przedsiębiorstw przemysłu złotego i platynowego, są dozwolone w wysokości nie większej nad jedną dziesiątą części wartości majątku.

Urządzenia i budynki wzniesione na gruntach dzierżawionych, jeżeli termin dzierżawy upływa wcześniej, niż zupełne umorzenie wartości majątku, mogłyby nastąpić według ogólnych zasad niniejszego artykułu i jeżeli przytem majątek przedsiębiorstwa przechodzi na rzecz właściciela ziemi i w ten sposób, że przedsiębiorstwo nie uzyskuje za to żadnego wynagrodzenia —

wolno jest amortyzować w stosunku corocznym odpowiednio do ilości lat dzierżawy. Koszt druku akcji, obligacji i opłat stempowych od akcji i obligacji, oraz wydatki na nabycie patentów, przywilejów, praw autorskich i wszelkich innych praw terminowych do eksploatacji, o ile te wydatki połączone są z utrzymaniem eksploatacji lub konserwowaniem przedsiębiorstwa jeżeli nie zostały od razu umorzone—wolno jest amortyzować według uznania przedsiębiorstwa w latach następnych nie wyżej 10% rocznie.

Wyższe odpisania na amortyzację będą uwzględniane w razie szczegółowego udowodnienia.

- 3) Na sprawy o charakterze dobroczynnym:
- a) na polepszenie bytu urzędników i robotników, oraz członków ich rodzin, jak np. odpisy na rzecz kas wszelkiego rodzaju oraz na rzecz kapitałów, przeznaczonych na ubezpieczenie robotników i na wypłatę im emerytur i zapomóg;
 - b) na urządzenie i utrzymanie mających związek z przedsiębiorstwem zakładów leczniczych, naukowych i tym podobnych, jak również na wszelkiego rodzaju przewidziane w statutach cele dobroczynne; ofiary na cele ogólnopństwowe i złagodzenie klęsk żywiołowych.

UWAGA 1. Rozchody wzmiankowane w ustępie 1 (lit. b, f, g) niniejszego art. potrąca się z dochodu brutto tylko o tyle, o ile rozchód przypada na obrót operacyjnego roku sprawozdawczego.

UWAGA 2. Nie przewidziane w niniejszym artykule rozchody, wypływające ze szczególnych właściwości eksploatacji tego lub owego rodzaju przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, mogą być potrącone z dochodu brutto, na zasadzie specjalnych pozwoleń udzielanych przez Ministra Skarbu z tem zastrzeżeniem, żeby takie same pozwolenia stosowane były do wszystkich przedsiębiorstw tego samego rodzaju.

UWAGA 3. Przy obliczaniu pierwotnej wartości należącego do przedsiębiorstwa majątku dla wymiaru podatku procentowego od zysku, niezamortyzowaną część tego majątku przyjmuje się w wartości przewalutowanej.

UWAGA 4. Spółdzielnie, podlegające ustawie o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111 poz. 733), które zaspakajają potrzeby tylko członków, zawierają umowy wchodzące w zakres ich statutowej działalności (art. 36 ustawy o spółdzielniach) tylko z członkami lub które rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby nie będące członkami,

ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłatę i zwroty w całości do funduszy, nie podlegających według statutu podziałowi między członków, mogą potrącić ponadto z dochodu brutto:

- a) zwroty nadpłat członkom spółdzielni przy dokonanych przez nich zakupach;
- b) zwroty członkom nadpłaconych kwot za pobrane: procenty od pożyczek, komorne, premje ubezpieczeniowe i za inne usługi świadczone w granicach statutowej działalności spółdzielni;
- c) dopłaty członkom za dostarczone spółdzielni towary do odsprzedaży lub przeróbki;
- d) dopłaty członkom za wykonaną przez nich pracę na rachunek spółdzielni;
- e) sumy wyznaczone na cele użyteczności ogólnej.

Potrącenia wymienione pod lit. a, b, c nie mogą łącznie przekraczać 10% dochodu brutto.

Art. 78 (471 ust. ros.). Zarząd przedsiębiorstwa w ciągu miesiąca po zatwierdzeniu przez ogólne zebranie lub odpowiedni organ zastępczy sprawozdania rocznego, a główni przedstawiciele i odpowiedzialne agentury wspomnianych w art. 71 przedsiębiorstw — w ciągu dwóch miesięcy po zatwierdzeniu winni złożyć izbie skarbowej za pośrednictwem właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) a w siedzibie izby skarbowej bezpośrednio tej izbie całkowite sprawozdanie roczne i bilans w czterech egzemplarzach, oraz odpis protokołu o zatwierdzeniu rzeczzonego sprawozdania. Te przedsiębiorstwa, które prowadzą operacje zarówno w Polsce, jak i zagranicą, obowiązane są złożyć, prócz sprawozdań i bilansów z operacji, dokonywanych w Polsce również ogólne sprawozdania i bilanse ze wszystkich operacji przedsiębiorstwa.

Art. 79 (472 ust. ros.). Sprawozdania i bilanse wspomnianych w art. 66 przedsiębiorstw, prócz tych, dla których w tym względzie wydane zostały specjalne prawa, sporządza się podług wzorów, zatwierdzonych dla różnych rodzajów przedsiębiorstw przez Ministra Skarbu. Do sprawozdań bilansów i protokołów, sporządzanych w języku obcym, powinny być dołączone przekłady na język polski w przepisany sposób poświadczone.

Art. 80 (473 ust. ros.). Niezależnie od tego zarządy, odpowiedzialne agentury i główni przedstawiciele przedsiębiorstw obowiązani są w terminach, wskazanych w art. 78 ogłaszać co rok podług ustanowionej przez Ministra Skarbu taryfy w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu” bilanse zamknięcia przedsiębiorstw i wyciągi z ich sprawozdań rocznych, o czym jednocześnie zawiadamiać powinni właściwą izbę skarbową. W wyciągach tych obowiązkowo powinny być wykazywane:

- 1) suma kapitału zakładowego, zapasowego, rezerwowego i innych;
- 2) rachunek zysków i strat w roku sprawozdawczym;
- 3) rozdział zysku czystego z oznaczeniem w odpowiednich wypadkach wydanej lub przeznaczonej do wydania dywidendy na każdą akcję lub udział.

W razie niewykonania podanego w niniejszym artykule przepisu izba skarbową sama przesyła do redakcji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu” bilans zamknięcia i całkowite sprawozdanie roczne, w celu opublikowania ich na rachunek przedsiębiorstwa.

Art. 81 (474 ust. ros.). Podatek procentowy od zysku płaci się według siedziby głównych zarządów przedsiębiorstw, a od przedsiębiorstw, wspomnianych w artykule 71 według siedziby w Państwie odpowiedzialnych agentur lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw, jednocześnie ze złożeniem izbie skarbowej sprawozdania z przedsiębiorstwa (art. 78).

Art. 82 (475 ust. ros.). Przedsiębiorstwa, których sprawozdania z ubiegłego roku operacyjnego nie zostały zatwierdzone w terminie, wskazanym w ich ustawach, obowiązane są najpóźniej w dwa miesiące po upływie tego terminu wnieść do Skarbu podatek procentowy od zysku w sumie, jaka przypadła od nich za poprzedzający rok operacyjny, z którego sprawozdanie było zatwierdzone.

Art. 83 (476 ust. ros.). Na wezwanie izby skarbowej lub dyrektora izby, zarządy, odpowiedzialne agentury i główni przedstawiciele przedsiębiorstw obowiązani są dostarczyć, najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia otrzymania wezwania, wszystkie zażądane dodatkowo wiadomości i wyjaśnienie niezbędne do sprawdzenia sprawozdań.

Art. 84 (477 ust. ros.). Złożone sprawozdania roczne i bilanse sprawdza się we właściwej izbie skarbowej z uwzględnieniem wszystkich posiadanych przez izbę wiadomości i dokumentów. Wykazane w tych sprawozdaniach i bilansach czysty zysk i kapitał zakładowy uważa się za zatwierdzone jako podstawa do nałożenia na przedsiębiorstwo dodatkowego podatku przemysłowego, jeżeli w ciągu dwunastu miesięcy, licząc od dnia złożenia izbie skarbowej sprawozdania i bilansu, izba lub dyrektor izby nie zażąda dodatkowych wiadomości, albo nie poczyni zarzutów przeciwko zawartym w sprawozdaniu rachunkom. W razie zażądania wiadomości dodatkowych ma izba skarbową powziąć ostateczny co do nich wniosek w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia ich dostarczenia.

Art. 85 (478 ust. ros.). Jeżeli po sprawdzeniu sprawozdania przedsiębiorstwa okaże się, że podatek procentowy od zysku wniesiono w mniejszej, niż należało ilości, to zarządy, odpowiedzialne agentury lub główni przedstawiciele przedsiębiorstw winni uiścić przypadającą różnicę w terminie miesięcznym od dnia postanowienia w tym względzie żądania izby skarbowej.

Art. 86 (479 ust. ros.). W razie niezłożenia sprawozdań w ciągu sześciu miesięcy po upływie wyznaczonego w tym celu terminu (art. 78) lub wątpliwo-

ści co do prawidłowości złożonych sprawozdań, niejasności lub niedokładności dostarczonych dodatkowo wiadomości i wyjaśnień, oraz w razie niemożności określenia w inny sposób czystego zysku z przedsiębiorstwa, dyrektor izby skarbowej ma prawo zażądać od zarządu, agentury lub przedstawicieli przedsiębiorstwa obejrzenia i sprawdzenia ksiąg handlowych i dokumentów usprawiedliwiających, jak również samych zakładów, należących do przedsiębiorstwa.

Obejrzenie to i sprawdzenie zarządza izba skarbową i może zlecić dokonanie tych czynności delegowanemu urzędnikowi. O obejrzeniu i sprawdzeniu, które ma nastąpić w obecności zarządu, agentury lub głównego przedstawiciela przedsiębiorstwa, spisuje się protokół.

Art. 87 (481 ust. ros.). Skargi na decyzje izby skarbowej znosi się za pośrednictwem izb skarbowych do komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia tych decyzji; skargi te mają być rozpoznane przez komisję okręgową do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia ich złożenia lub otrzymania dodatkowych co do nich wiadomości. Złożenie skargi wstrzymuje wykonanie zaskarżonej decyzji.

Art. 88 (482 ust. ros.). Zażalenia na decyzje komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego składa się za pośrednictwem pomienionych komisji do Ministra Skarbu w terminie miesięcznym od dnia doręczenia rzeczonych decyzji i przedstawia się Ministrowi Skarbu z objaśnieniami komisji. Złożenie zażalenia nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

III. Postanowienia wspólne dla podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku.

Art. 89. Wszystkie nowopowstałe przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych, podlegają podatkowi od kapitału i procentowemu podatkowi od zysku już za pierwszy rok istnienia od czasu rozpoczęcia operacji.

Podstawą do wymiaru procentowego podatku od zysku dla nowopowstałych przedsiębiorstw za pierwszy rok podatkowy jest czysty zysk, osiągnięty z operacji w pierwszym roku operacyjnym, obliczony według zasad art. 77 niniejszej ustawy. Jeżeli przedsiębiorstwo trwało krócej niż 12 miesięcy zysk, osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano dane przedsiębiorstwo. W analogiczny sposób pobiera się podatek od kapitału, przypadający za pierwszy rok podatkowy.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy uskutecznia się według ogólnych zasad analogicznie do postanowienia art. 108 niniejszej ustawy.

Do przedsiębiorstw tego rodzaju powstałych po 1 stycznia 1921 r. należy, w razie późniejszego ich zaniechania, stosować analogiczne postanowienia art. 109 ustawy niniejszej.

ROZDZIAŁ V.

O dodatkowym podatku od przedsiębiorstw,
nie obowiązanych do składania sprawozdań
publicznych.

I. O procentowym podatku od zysku.

Art. 90 (483 ust. ros.). Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, nie wymienione w art. 66 oraz osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone, według dodatku V do art. 3 do drugiej i trzeciej kategorii i ajenci (pośrednicy) zaliczeni do kategorii czwartej osobistych zajęć przemysłowych opłacają oprócz zasadniczego podatku przemysłowego podatek procentowy od zysku z wyjątkami, wskazanymi w art. 91 do 93.

Podatek procentowy od zysku pobiera się nadto od zarobków, nieobjętych postanowieniem ustępu pierwszego, a uzyskanych przez samodzielne wykonywanie wolnych zajęć zawodowych: lekarzy, dentyistów, lekarzy weterynarii, felczerów, adwokatów, obrońców sądowych, notariuszów, wydawców pism periodycznych, literatów, artystów, architektów, inżynierów, techników, chemików, agentów.

UWAGA: Przedsiębiorstwa, które z liczby podlegających podatkowi procentowemu od zysku przeszły do kategorii opłacających podatek od kapitału i podatek procentowy od zysku według artykułów 66—89 lub naodwrot, pociąga się w roku, w którym zaszła zmiana: pierwsze — do podatku procentowego od zysku według artykułów 90—119, drugie do podatku od kapitału i podatku procentowego od zysku według artykułów 66—89.

Art. 91. Podatkowi procentowemu od zysku podlegają przedsiębiorstwa, posiadające parowce i statki motorowe, a z liczby innych statków bez silników mechanicznych: metalowe, drewniane pokładowe i półpokładowe, jeżeli suma zasadniczego podatku przemysłowego, zapłaconego za prawo utrzymania wszystkich statków przedsiębiorstwa, przewyższa za rok podatkowy 1921—400 mk., a od roku podatkowego 1922—4.000 mk.

Art. 92. Od podatku procentowego od zysku wolne są:

- 1) przedsiębiorstwa handlowe czwartej i piątej kategorii, przedsiębiorstwa przemysłowe siódmej i ósmej kategorii;
- 2) przedsiębiorstwa i zajęcia, których zyski względnie zarobki we wszystkich zakładach handlowych i przemysłowych lub z czynności jednej osoby w obrębie jednego okręgu podatkowego nie przenoszą 40.000 mk. rocznie.

Art. 93 (486 ust. ros.). Komisjom do spraw podatku przemysłowego służy prawo uwalniać od podatku procentowego od zysku przedsiębiorstwa i osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne

wolne zajęcia zawodowe z większym zyskiem względnie zarobkiem, niż to jest wskazane w ustępie 2 artykułu 92 w razie złożenia dowodów, że te przedsiębiorstwa lub zajęcia znajdują się w szczególnie trudnym położeniu.

Art. 94 (491 ust. ros.). Komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego dzielą przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz osobiste zajęcia przemysłowe, według gałęzi rodzajów handlu i innych procederów na grupy i określają dla każdej grupy procent średniej zyskowości od obrotu.

Art. 95 (492 ust. ros.). Na każde przedsiębiorstwo handlowe I i II kategorii, przedsiębiorstwo przemysłowe pierwszych pięciu kategorii oraz na każde znajdujące się w stolicy i w miejscowościach pierwszych trzech klas przedsiębiorstwo handlowe III kategorii i przedsiębiorstwo przemysłowe VI kategorii wreszcie co do każdego samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego ma być składana co rok, najpóźniej 1 kwietnia w właściwym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (inspektoracie skarbowym, administracji podatków) deklaracja według przepisanej wzoru, w której wykazuje się:

- 1) imię i nazwisko osoby, dla której zostało wydane dotyczące zakładu świadectwo przemysłowe względnie osoby wykonywującej samodzielne wolne zajęcia zawodowe;
- 2) miejsce zamieszkania tej osoby;
- 3) rodzaj i miejsce znajdowania się każdego należącego do niej w obrębie okręgu podatkowego zakładu handlowego lub zakładu przemysłowego i pomieszczenia składowego względnie rodzaj i miejsce wykonywania wolnego zajęcia zawodowego;
- 4) cechy, wskazujące zakres handlu i innych procederów (art. 97);
- 5) obrót osiągnięty w każdym zakładzie lub przemyśle w najbliższym roku ubiegłym, z doliczeniem obrotów handlu jarmarcznego oraz antreprzyz i dostaw (art. 98) względnie z wykonywania zajęcia zawodowego i
- 6) według uznania deklarującego, osiągnięty przezeń z każdego zakładu w tymże roku zysk rzeczywisty względnie zarobek z zaznaczeniem okoliczności, które wpłynęły na powiększenie lub zmniejszenie zysku względnie zarobku w porównaniu z rokiem poprzedzającym.

Art. 96 (493 ust. ros.). Co do podlegających podatkowi procentowemu od zysku przedsiębiorstw i zajęć osobistych, które nie złożą wskazanych w poprzednim (95) artykule deklaracji lub które są obowiązane do składania tych deklaracji, wspomniane w nich wiadomości zbierają urzędnicy urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) przy współudziale członków z pośród kontrybuentów w komisjach miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Art. 97 (494 ust. ros.). Za cechy wskazujące zakres handlu i innych procederów, uznaje się:

- 1) co do przedsiębiorstw handlowych — pomieszczenia, zajęte tak na zakłady handlowe,

jak na składy towarów, oraz komorne roczne za te pomieszczenia, liczbę pracowników zatrudnionych w zakładach oraz wysokość rocznego ich wynagrodzenia i uposażenia, wreszcie cechy, określające kategorię świadectwa przemysłowego zgodnie z dod. II do art. 3.

- 2) co do przedsiębiorstw przemysłowych—liczbę i siłę czynnych w ciągu roku maszyn i narzędzi fabrykacji, liczbę robotników i urzędników, ich roczne płace zarobkowe i uposażenie, wreszcie ilość wydobytych surowców oraz wytworzonych i sprzedanych w ciągu roku wyrobów i
- 3) co do osobistych zajęć przemysłowych—cechy, określające kategorię świadectwa przemysłowego zgodnie z kategorją II i III względnie IV dod. V do art. 3.

Art. 98 (495 ust. ros.). Za podstawę do określenia obrotu przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych (art. 94) służy:

- 1) dla zakładów bankierskich, kas zaliczkowych i kantorów wymiany—suma rocznego wpływu brutto z operacji czynnych, prowadzonych zarówno własnym kapitałem, jak i puszczaniem w obieg depozytów i wszelkiego rodzaju środków obrotowych (według kasy, rachunków i operacji komisowych);
- 2) dla przedsiębiorstw handlowych—suma rocznego wpływu brutto ze sprzedaży towarów tak za gotówkę, jak i na kredyt, wliczając w to sumy, otrzymane z antrepryz i dostaw, oraz z handlu jarmarcznego;
- 3) dla oddzielnych antrepryz i dostaw — suma brutto, otrzymana przez antreprenera lub dostawcę albo przypadająca mu za wykonanie przezeń w ciągu roku zobowiązania;
- 4) dla przedsiębiorstw przemysłowych, zajmujących się wydobywaniem lub przetwarzaniem surowców, oraz produkcją wyrobów z wydobytych lub kupionych na własny rachunek materiałów—wartość brutto sprzedanych surowców, albo wytworzonych i sprzedanych w ciągu roku wyrobów; dla zakładów zaś, wykonywujących roboty tylko z cudzych materiałów—roczny zarobek brutto;
- 5) dla przedsiębiorstw przewozowych, związków roboczych oraz dla wszelkiego rodzaju pośrednictwa handlowego i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — roczny zarobek brutto.

Art. 99 (496 ust. ros.). Podane przez kontrybuentów deklaracje (art. 95) przed rozpoznaniem ich w miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego sprawdza przewodniczący tejże komisji. W tym celu ma on prawo:

- 1) żądać od kontrybuentów niezbędnych wyjaśnień, jako uzupełnienia podanych deklaracji;
- 2) zbierać, drogą rozpytywania biegłych, niezbędne wiadomości w celu prawidłowego określenia obrotu każdego zakładu lub przemysłu (art. 98);

- 3) czerpać niezbędne wiadomości z akt instytucji rządowych i publicznych z zachowaniem w tym względzie sposobu postępowania, ustanowionego przez Ministra Skarbu;
- 4) dokonywać oględzin zakładów i pomieszczeń składowych w obecności ich właścicieli, domowników lub pełnomocników i
- 5) w razie szczególnej konieczności, przeglądać za zgodą kontrybuentów, w dzienniku lub w książce, oraz w księgach kasowych i towarowych wpisy wpływów i sprzedaży przedsiębiorstw, w zakładach zaś bankierskich, kasach zaliczkowych i kantorach wymiany — przeglądać księgi operacji czynnych.

Art. 100 (497 ust. ros.). Po sprawdzeniu deklaracji kontrybuentów miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego określa obrót w roku poprzednim każdego zakładu handlowego i przemysłowego względnie zarobek brutto każdego zajęcia osobistego, oznacza w każdym poszczególnym wypadku odpowiedni procent średniego zysku względnie zarobku i ustala zysk względnie zarobek każdego zakładu lub procederu do pobrania podatku procentowego od zysku, kierując się zasadami, wyłuszczeniemi w art. 94 do 104.

Art. 101 (498 ust. ros.). Względem kontrybuentów, którzy przedstawiają miejscowej komisji księgi handlowe lub poświadczone przez rejenta wyciągi z ksiąg handlowych, dostateczne do określenia faktycznie osiągniętego zysku względnie zarobku i oświadczą przytem zgodę na sprawdzenie rzeczonych wyciągów, za pomocą przejrzenia ksiąg handlowych, za podstawę do obliczenia przypadającego podatku procentowego od zysku, służy zysk względnie zarobek faktycznie osiągnięty, sprawdzony w razie potrzeby przez przewodniczącego miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego.

Art. 102 (499 ust. ros.). Względem kontrybuentów, którzy nie poddadzą się przepisom, wskazanym w art. 101, albo przedstawiają księgi handlowe lub wyciągi, które po sprawdzeniu będą uznane przez miejscową komisję za niedostateczne do określenia faktycznie osiągniętego zysku względnie zarobku, za podstawę do obliczenia należnego podatku procentowego od zysku służy ustalony obrót przedsiębiorstwa, względnie zarobek brutto zajęcia osobistego w roku ubiegłym i procent średniej zyskowości obrotu względnie zarobku, określony dla danej grupy przedsiębiorstwa względnie zajęcia osobistego (art. 94).

Art. 103 (500 ust. ros.). Jeżeli przedsiębiorstwo lub proceder z pomiędzy wspomnianych w art. 102 znajduje się w warunkach średniej zyskowości, to zysk dla nałożenia podatku procentowego od zysku określa się procentem średniej zyskowości od obrotu względnie zarobku, wskazanym w art. 94. Dla tych zaś przedsiębiorstw lub procederów, które znajdują się w szczególnie pomyślnych lub niepomyślnych warunkach, zależnie od rodzaju samego przedsiębiorstwa lub zajęcia oraz od przejściowych lub przygodnych okoliczności, miejscowej komisji służy prawo

wyznaczać odpowiednio podwyższone lub obniżone procenty zyskowności z obowiązkiem uzasadnienia tego w protokule.

Art. 104 (501 ust. ros.). Wskutek próśb kontrybuentów podatku procentowego od zysku, posiadających w obrębie jednego okręgu podatkowego po kilka zakładów, miejscowa komisja wymierza podatek dla tych płatników przypadający, na podstawie sumarycznej wysokości zysku, osiągniętego we wszystkich zakładach. Ci kontrybucenci podatku procentowego od zysku, którzy posiadają po kilka zakładów, podległych różnym komisjom miejscowym, lecz znajdujących się w obrębie jednego miasta lub powiatu, mogą czynić starania o opodatkowanie ich zakładów na podstawie sumarycznej wysokości zysku, faktycznie osiągniętego w tej komisji miejscowej, w której okręgu prowadzi się książki handlowe i rachunkowość co do wszystkich znajdujących się w jednym mieście lub powiecie zakładów kontrybuenta.

Art. 105. Podatek procentowy od zysku pobiera się według norm następujących:

Od zysku, względnie od zarobku:			
ponad	40.000	do	80.000 mk. 1 ⁰ / ₀
"	80.000	"	150.000 " 2 ⁰ / ₀
"	150.000	"	200.000 " 3 ⁰ / ₀
"	200.000	"	500.000 " 4 ⁰ / ₀
"	500.000	"	1.000.000 " 5 ⁰ / ₀
"	1.000.000	"	1.500.000 " 6 ⁰ / ₀
"	1.500.000	"	2.000.000 " 7 ⁰ / ₀
"	2.000.000	"	" " 9 ⁰ / ₀

Art. 106. Wszystkie w ciągu roku podatkowego powstałe przedsiębiorstwa i rozpoczęte zajęcia, wymienione wyżej w artykułach 90 i 91 podlegają podatkowi procentowemu już za pierwszy rok ich istnienia.

Co do każdego z tych przedsiębiorstw i zajęć winna być złożona deklaracja, stosownie do wymagań art. 95 ustawy niniejszej najpóźniej do 1-go kwietnia następnego roku. W deklaracji tej oprócz danych, jakich żąda art. 95 winien być także oznaczony termin powstania przedsiębiorstwa lub rozpoczęcia zajęcia.

Art. 107. Podstawą do wymiaru podatku procentowego dla nowo rozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć (art. 106) za pierwszy rok podatkowy jest zysk osiągnięty za tenże rok. Przytem, jeżeli przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi trwało mniej niż 12 miesięcy, to zysk, względnie zarobek, osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku; przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano dane przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Art. 108. Wymienione w art. 106 przedsiębiorstwa i zajęcia podlegają procentowemu podatkowi od zysku za następny rok podatkowy po ich rozpoczęciu na zasadach ogólnych według zysku, względnie zarobku z roku ubiegłego.

O ile od 1-go stycznia roku podatkowego nie upłynął cały rok od czasu ich rozpoczęcia, oblicza się zysk, względnie zarobek w stosunku do całego

roku i wymierza się podatek procentowy od obliczonego w ten sposób całorocznego zysku, względnie zarobku.

UWAGA: Za nowopowstające przedsiębiorstwa nie uważa się antrepryz i dostaw, chociażby ich wykonanie trwało nie dłużej niż rok, oraz tych przedsiębiorstw, które w ciągu roku: a) zostały przeniesione z jednego pomieszczenia do drugiego lub z jednej miejscowości do drugiej; b) przeszły od jednej osoby lub instytucji do drugiej; c) chociaż nie prowadzą operacji stale w ciągu roku, lecz wznawiają je co rok na pewien okres czasu.

Art. 109. Przedsiębiorstwa i zajęcia zaniechane w ciągu roku podatkowego, opłacają podatek procentowy za ten rok w stosunku do ilości pełnych miesięcy, które upłynęły od początku tego miesiąca, w którym zostały zaniechane.

Miejscowe komisje do spraw podatku przemysłowego wymierzają w tym wypadku podatek tylko za czas rzeczywistego wykonywania przedsiębiorstwa lub zajęcia, analogicznie do postanowień art. 107, o ile zaś podatek wymierzono już za cały rok podatkowy, to przeprowadzają odpowiednią redukcję tego podatku.

Art. 110. Ustalone przez komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego sumy zysków, względnie zarobków i przypadające kwoty podatku procentowego należy wpisać do nakazów płatniczych, które przewodniczący komisji miejscowej rozsyła płatnikom najpóźniej do 15 lipca każdego roku podatkowego.

W nakazach płatniczych należy wskazać termin i porządek wnoszenia reklamacji.

Art. 111. Ogłoszenia o dniu rozestania nakazów płatniczych należy wywiesić w lokalu komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego i w innych instytucjach i miejscach według uznania przewodniczącego komisji miejscowej, nadto zaś zamieścić w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

Art. 112. Przeciw ustalonym sumom zysków, względnie zarobków, jak również wymierzonym kwotom podatku, mogą płatnicy wnosić reklamacje do właściwej komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego najpóźniej do 15 sierpnia roku podatkowego, jednakże z zastrzeżeniem, zawartem w art. 120 ustawy niniejszej.

Art. 113. Nieotrzymanie lub opóźnienie w doręczeniu nakazu płatniczego nie może być podstawą do przedłużenia terminu do wniesienia reklamacji, określonego w poprzednim artykule (112).

Art. 114. Co do każdej reklamacji komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego wydaje decyzję, zmieniając w razie potrzeby podstawy wymiaru i kwoty wymierzonego podatku.

O decyzji komisji zawiadamia się płatnika; w razie zaś zmiany pierwotnie wymierzonej kwoty podatku doręcza się nowy nakaz płatniczy.

Art. 115. Podatek procentowy od zysku wnosi się do kas skarbowych (urzędów podatkowych) najpóźniej do 1 października każdego roku.

Art. 116. Jeżeli nakazy płatnicze nie zostały rozesłane w terminie przepisany (art. 110), to musi nastąpić przedłużenie terminów do wnoszenia reklamacji (art. 112) i zapłaty podatku (art. 115). O przedłużeniu terminów podaje się do wiadomości publicznej w sposób, wskazany w art. 111.

Art. 117. Od przedsiębiorstw i zajęć, podlegających podatkowi procentowemu, lecz nie pociągniętych do opłaty tego podatku do 15 lipca (art. 110), wymierza się ten podatek po wymienionym terminie.

Reklamacje (art. 112) mogą być w tym wypadku wnoszone przez płatników w terminie miesięcznym od dnia doręczenia im nakazu płatniczego. W tym samym terminie miesięcznym, jednak nie wcześniej niż dnia 1 października roku podatkowego (art. 115), powinny być wniesione do kas skarbowych (urzędów podatkowych) wymierzone kwoty podatku.

Art. 118. Od decyzji komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego płatnicy mogą wnieść odwołania do komisji okręgowych. Odwołania składa się do komisji, która wydała decyzję, w ciągu miesiąca od dnia otrzymania zawiadomienia o zapadłej decyzji.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku.

Art. 119. Przewodniczący komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego może zakładać protesty przeciwko decyzjom tej komisji, co do których jego żądania lub wnioski nie były uwzględnione.

Protest zakłada się do komisji okręgowej w ciągu ty. odnia od dnia powzięcia decyzji.

Na decyzję komisji okręgowych mogą być wnoszone zażalenia do Ministra Skarbu. Zażalenia składa się do komisji, która wydała decyzję, w terminie miesięcznym od daty ogłoszenia decyzji.

Art. 120 (506 ust. ros. uwaga). Kontrybucenci, którzy nie wyrazili zgody na sprawdzenie ich deklaracji trybem, wskazanym w ustępie 5 art. 99, tracą prawo wnoszenia wspomnianych w art. 112 reklamacji.

Art. 121 (521 ust. ros.). Z pomiędzy przedsiębiorstw podlegających podatkowi procentowemu, od zysku (art. 90 i 91) spółki firmowe i firmowo-komandytowe oraz przedsiębiorstwa handlowe pierwszej kategorii i przemysłowe pierwszych trzech kategorii, skoro ich właściciele wyrażą w tym względzie życzenie swoje izbie skarbowej, zamiast podatku procentowego od zysku według art. 90 — 120 opłacać będą podatek od kapitału i podatek procentowy według art. 66—89 pod warunkiem, iż stwierdzą wysokość swych kapitałów zakładowych i składać będą prawidłowe sprawozdania, w myśl przepisów ustanowionych dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

ROZDZIAŁ VI.

O zaległościach i karach.

I. O zaległościach.

Art. 122 (522 ust. ros.). W razie nieuiszczenia we właściwym terminie dodatkowego podatku przemysłowego lub sum zaliczonych jako zaległość zasadniczego podatku przemysłowego, od opieszłych kontrybuentów pobiera się karę za zwłokę w wysokości jednego procentu miesięcznie od sumy zaległości. Przytem niecały miesiąc liczy się za cały, a zaległość w ilości pięćdziesięciu lub więcej fenigów za jedną markę; zaległość zaś w ilości mniejszej od pięćdziesięciu fenigów nie wchodzi w rachubę.

Art. 123 (523 ust. ros.). Upoważnia się izby skarbowe—w razie odpowiednich starań ze strony kontrybuentów, znajdujących się w kłopotliwym położeniu—do rozkładania na raty zaległości państwowego podatku przemysłowego. Rozłożenie na raty dopuszcza się bez doliczenia odsetek za zwłokę, za rękojmią co do zapłaty zaległości przez kaucję lub poręczenie, a w razie gdy zalegający w opłacie jest osobą pewną—i bez rękojmi.

Upoważnia się Ministra Skarbu do częściowego lub całkowitego umarzania należności podatkowych oraz do przyznawania ulg w uiszczeniu tych należności w wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, a w szczególności w wypadkach doznanych przez płatników strat skutkiem wojny, oraz spowodowanych nią klęsk żywiołowych.

Minister Skarbu wyda bliższe postanowienia w przedmiocie rozkładania na raty i odraczania zapłaty należności podatkowych.

Art. 124 (524 ust. ros.). Jeżeli na kontrybuentach państwowego podatku przemysłowego ciąży zaległość tego podatku, której wypłaty na raty nie rozłożono, to urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych (inspektorat skarbowy, administracja podatków) wzywa zalegającego do uiszczenia zaległości, w terminie miesięcznym. Jeżeli i w ciągu tego terminu uiszczenie zaległości nie nastąpi, to towary, znajdujące się w zakładzie, będącym własnością zalegającego kontrybuenta, będą niezwłocznie zasekwestrowane i sprzedane przez licytację w celu pokrycia zaległości; ściąganie zaś zaległości od osób, uprawiających osobiste zajęcia przemysłowe lub wolne zawody, będzie skierowane albo na ich majątek albo na pobierane przez nich wynagrodzenie.

Art. 125 (525 ust. ros.). Sumy, które z tytułu państwowego podatku przemysłowego wpłynęły ponad normę, ulegają zwrotowi z rozporządzenia izby skarbowej bez względu na wysokość sumy, a zaległości narachowane bezzasadnie lub niemożliwe do ściągnięcia umarza się—z rozporządzenia izb skarbowych w wysokości do 1.500 marek zaś z rozporządzenia Ministerstwa Skarbu w kwotach wyższych.

II. O karach za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym.

Art. 126 (526 ust. ros.). Za prowadzenie handlu i innych procederów oraz osobistych zajęć przemysłowych bez świadectwa przemysłowego, albo na podstawie świadectwa mniejszej wartości, niż to, jakie opłacić należało, właściciele przedsiębiorstw lub osoby uprawiające zajęcia przemysłowe, oprócz obowiązku opłacenia należytego świadectwa lub zamiany posiadanego przez nich świadectwa za odpowiednią dopłatą, ulegną karze grzywnien do wysokości trzykrotnie wziętej nie opłaconej lub nie opłaconej należności za świadectwo, jakie winni byli opłacić.

UWAGA: W razie prowadzenia handlu lub innych procederów bez należytego świadectwa przemysłowego w ciągu lat kilku, kary grzywnien i zalegający podatek mogą być wymierzone i ściągnięte za poprzednie lat pięć.

Art. 127 (529 ust. ros.). Za prowadzenie rozwozowego i obnośnego handlu takimi towarami, których rozwozić ani roznosić w celu sprzedaży nie wolno (dodatek do art. 6 i 25), oraz za prowadzenie handlu rozwozowego w obrębie miast (art. 25) chociażby na mocy należytego świadectwa — osoby, uprawiające taki proceder, ulegną karze grzywnien do wysokości dwukrotnie wziętej ceny świadectwa przemysłowego.

Art. 128 (530 ust. ros.). Winni prowadzenia handlu i przemysłu za bezpłatnym biletem przemysłowym, wydanym na imię osoby trzeciej (art. 37), oraz osoby, które bilet taki odstąpiły, ulegną karze grzywnien do wysokości po 10.000 mk.

Art. 129 (531 ust. ros.). Za nieumieszczenie w zakładzie w miejscu widocznym świadectwa przemysłowego (art. 46), jak również za nieokazanie organom kontrolnym świadectw przemysłowych na handel rozwozowy lub obnośny, właściciele przedsiębiorstw albo osoby prowadzące handel ulegną karze grzywnien do 2.500 mk.

Art. 130 (532 ust. ros.). Za nieposiadanie w zakładzie lub pomieszczeniu składowym szyldu (art. 46) właściciele przedsiębiorstw ulegną karze grzywnien do 1.000 mk.

Art. 131 (533 ust. ros.). Za niezłożenie w terminie przepisany w właściwej izbie skarbowej sprawozdań i odpisów protokołów ogólnych zebrań przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 77), albo za niezłożenie zarządanych przez izbę od zarządów, odpowiedzialnych agentur lub głównych przedstawicieli tych przedsiębiorstw dodatkowych do sprawozdań wiadomości i wyjaśnień (art. 82), przedsiębiorstwa, które się dopuściły tych przekroczeń, ulegną karze grzywnien do 30.000 mk.

Art. 132 (534 ust. ros.). Za niezłożenie w terminie przepisany bez powodów usprawiedliwionych deklaracji do podatku procentowego od zysku lub niezamieszczenie w deklaracji danych, niezbędnych

do określenia obrotu i zysku przedsiębiorstwa (art. 95), kontrybucji rzeczowego podatku ulegną karze grzywnien do 10.000 mk.

Art. 133 (535 ust. ros.). W razie popełnienia przez jedną osobę kilku przekroczeń, karę pieniężną określa się oddzielnie za każde przekroczenie.

Art. 134 (536 ust. ros.). Moc obowiązującą artykułów 126—133 rozciąga się na wypadki przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym ze strony instytucji rządowych, ziemskich i miejskich, przyczem winni przekroczeń urzędnicy tych instytucji będą ścigani trybem, jak za przewinienia służbowe.

Art. 135. Kto urzędnika delegowanego w celu wykonania czynności, dotyczących nadzoru nad prawidłowym opodatkowaniem handlu i przemysłu nie dopuści do wykonania lub przeszkodzi w wykonaniu obowiązku, jaki na nim z tego tytułu ciąży, o ile czyn ten nie podlega w myśl istniejących przepisów karze surowszej, będzie karany pozbawieniem wolności do 3 miesięcy, lub grzywną do 100.000 mk.

Art. 136. W wypadkach umieszczenia w sprawozdaniach i w zamknięciach rachunkowych przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, lub zrównanych z niemi, albo w zawiadomieniach dodatkowych lub w wyjaśnieniach tych sprawozdań, wiadomości świadomie fałszywych, które mogą się przyczynić do udaremnienia wymiaru lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, członkowie zarządu, ajenci odpowiedzialni towarzystw zagranicznych, główni przedstawiciele, księgowi (buchalterzy) i wogóle osoby, które podpisały lub potwierdziły fałszywe sprawozdania, zamknięcie rachunkowe, zawiadomienie dodatkowe lub wyjaśnienie, — niezależnie od obowiązku dopłaty przez przedsiębiorstwo należności podatkowej — ulegną karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności na czas do miesiący sześciu.

Art. 137. Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej, lub przez siebie zastępowanej, świadomie złoży w deklaracji do podatku procentowego od zysku nieprawdziwe zeznanie, albo w wyjaśnieniach do deklaracji tej poda nieprawdziwe wiadomości, które mogą przyczynić się do udaremnienia wymiaru albo uszczuplenia ustawowo należącego się podatku, niezależnie od obowiązku dopłaty należności podatkowej, ulegnie karze pieniężnej od dwukrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego podatku, albo karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy.

Art. 138. Członkowie komisji do spraw podatku przemysłowego oraz biegli, zaproszeni do tych komisji (art. 11 niniejszej ustawy) winni ujawnienia, ulegających w zachowaniu tajemnicy wiadomości, dotyczących się stanu majątkowego, zobowiązań pieniężnych, obrotów i zysków płatnika państwowego podatku przemysłowego, ulegną grzywnie do 100.000 marek, o ile w myśl istniejących przepisów nie podlega innym postanowieniom karnym.

Jeżeli wykroczenia dokonano w celu zaszko-
dzenia czci lub kredytowi osoby, której dotyczy wiadomo-
ść ujawniona, winny ulegnie karze pozbawienia wolności na czas do miesiący sześciu.

Prócz tego winny traci prawo dalszego udziału w komisjach powyższych, lub ponownego wyboru w poczet ich członków i nie może być zapraszany do udziału w ich charakterze biegłego w ciągu lat trzech.

II. O postępowaniu w sprawach co do wymiaru kar za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 126 do 134 niniejszej ustawy.

Art. 139 (537 ust. ros.). Wytaczanie spraw o przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym jest obowiązkiem:

- 1) co do zasadniczego podatku przemysłowego—urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków);
- 2) co do dodatkowego podatku przemysłowego, pobieranego od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych—izby skarbowej i
- 3) co do dodatkowego podatku przemysłowego, pobieranego od przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych—komisji miejscowych do spraw podatku przemysłowego.

Art. 140 (538 ust. ros.). Sprawy o przekroczenia przepisów o zasadniczym podatku przemysłowym rozstrzyga urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków), zaś o przekroczenia przepisów o dodatkowym podatku przemysłowym, pobieranym od przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, izba skarbową, a od przedsiębiorstw nieobowiązanych do składania sprawozdań publicznych komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego.

Art. 141 (539 ust. ros.). Oskarżeni mają prawo składać izbie skarbowej względnie urzędowi skarbowemu podatków i opłat (inspektoratowi skarbowemu, administracji podatków) lub komisji miejscowej do spraw podatku przemysłowego objaśnienia piśmienne do protokołów, które uznają za niesłuszne.

Art. 142 (540 ust. ros.). Urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administracja podatków) najpóźniej w ciągu miesiąca od czasu otrzymania protokołu lub dodatkowych do niego wiadomości izba skarbową zaś względnie komisja miejscowa najpóźniej w ciągu miesiąca od czasu wytoczenia sprawy lub zebrania dodatkowych wiadomości, obowiązane są sprawę rozpatrzyć i powziąć co do niej decyzje.

Art. 143 (541 ust. ros.). Skargi na decyzje urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków), izby skarbowej oraz komisji miejscowej wnosi się za pośrednictwem tej władzy, która wydała decyzję, do komisji okrę-

gowej do spraw podatku przemysłowego w terminie miesięcznym od dnia doręczenia odpisu decyzji. Decyzje nie zaskarżone w oznaczonym terminie wprowadza się w wykonanie sposobem ustanowionym (art. 148).

Art. 144 (542 ust. ros.). Dyrektor izby skarbowej składa do rozpatrzenia przez komisję okręgową do spraw podatku przemysłowego decyzje izby skarbowej oraz decyzje urzędu skarbowego podatków i opłat (inspektoratu skarbowego, administracji podatków) względnie komisji miejscowej, jeżeli przed wprowadzeniem tych decyzji w wykonanie wyszły na jaw nowe okoliczności, które nie były brane pod uwagę przy pierwotnem rozpoznawaniu sprawy.

Art. 145 (543 ust. ros.). O dniu rozpoznania sprawy w komisji okręgowej do spraw podatku przemysłowego oskarżonemu posyła się awizację, przy czem służy mu prawo asystowania przy referowaniu sprawy i prawo składania ustnych oraz piśmiennych objaśnień; wszakże niestawiennictwo oskarżonego lub jego pełnomocnika nie wstrzymuje rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 146 (544 ust. ros.). Zażalenia na decyzje komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego wnosi się za pośrednictwem rzeczonych urzędów do Ministra Skarbu w terminie miesięcznym od dnia doręczenia odpisu decyzji i składa się Ministrowi Skarbu z objaśnieniami komisji. Podanie skargi nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej decyzji.

Art. 147 (546 ust. ros.). Jeżeli przy rozpoznawaniu spraw o przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym wykryte będą czyny, za które winny podlega karze według ustaw karnych, to komunikuje się o tem właściwym władzom sądowym, co jednak nie wstrzymuje rozpoznania spraw o pomienione przekroczenia i wprowadzenia w wykonanie decyzji w tych sprawach, jeżeli decyzja nie zależy od wyroku sądowego.

Art. 148 (547 ust. ros.). Doręczenie oskarżonemu wszelkiego rodzaju awizacji i odpisów decyzji uskutecznia się z zachowaniem postanowienia, wyluszczonego w art. 13. W razie niezapłacenia kary w terminie miesięcznym, sumę, nie rozłożoną na raty ustanowionym sposobem, egzekwuje się niezwłocznie przez urząd skarbowy podatków i opłat (inspektorat skarbowy, administrację podatków) z zachowaniem postanowień art. 124.

Art. 149 (548 ust. ros.). Izba skarbową ma prawo, na prośbę osoby, na którą nałożona została kara, rozłożyć tę karę na raty, bez doliczenia odsetek za zwłokę trybem wskazanym w art. 123. Decyzja, mocą której karę rozkłada się na raty, nie może być zaskarżona. Jeżeli osoba, której karę rozłożono na raty, nie przedstawi we właściwym terminie zabezpieczenia, jakiego od niej zażądano, lub jeżeli nie będzie wносиła we właściwym czasie rat należności, to cała niezapłacona suma podlega natychmiastowej egzekucji.

III. O postępowaniu w sprawach co do wymiaru kar za przekroczenia przepisów o państwowym podatku przemysłowym z art. 135 do 138 niniejszej ustawy.

Art. 150. Kary pieniężne, określone w art. 136 i 137 niniejszej ustawy, nakładają właściwe izby skarbowe, względnie miejscowe komisje do spraw podatku przemysłowego.

O orzeczeniach skazujących na karę pieniężną zawiadamia obwinionego izba skarbową względnie przewodniczący miejscowej komisji do spraw podatku przemysłowego. Przeciwko tym orzeczeniom odwołanie jest niedopuszczalne.

Jeżeli nałożona kara pieniężna nie zostanie uiszczona dobrowolnie w ciągu czterech tygodni, licząc od dnia doręczenia obwinionemu orzeczenia karnego, wówczas właściwa izba skarbową, względnie miejscowa komisja do spraw podatku przemysłowego, przekazuje sprawę sądowi, o czym należy uprzedzić obwinionego równocześnie z zakomunikowaniem mu orzeczenia o karze pieniężnej.

Art. 151. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 135 i 138 oraz w artykułach 136 i 137 w wypadku przewidzianym w art. 139 część ostatnia niniejszej ustawy należy do sądów karnych powszechnych. Wdrożenie dochodzenia karnego nastąpić może na wniosek izby skarbowej, względnie przewodniczącego komisji do spraw podatku przemysłowego.

Art. 152. Przez karę pozbawienia wolności rozumieć należy areszt (art. 21 ust. K. K. z 1903 r., § 18 niem. ust. k. 1871 r., § 244 austr. u. k. z r. 1852), o ile orzeczono karę nieprzenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności, zresztą zaś w byłych dzielnicach rosyjskiej i niemieckiej—więzienie (art. 3 ustęp 3 przep. przech. do ros. kod. karnego z 7 sierpnia 1917 r. i § 16 niem. ust. k. z 1871 r.) zaś w b. dzielnicy austriackiej ścisły areszt (§ 245 austr. ustawy karnej z 1852 r.).

W b. dzielnicy austriackiej przestępstwa niniejszej ustawy zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 3 miesięcy są występkami zresztą zaś przekroczeniami.

Art. 153. Kary i grzywny pieniężne, orzeczone przez sądy w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegną, według uznania sędziego, zamianie na kary pozbawienia wolności, nieprzekraczającej atoli najwyższego ich wymiaru za odnośne przestępstwo. Kary i grzywny pieniężne nałożone w myśl art. 135, 136, 137 i 138 niniejszej ustawy, wpływają na rzecz Skarbu.

Art. 154. Odpowiedzialność za przestępstwa z art. 135, 136, 137 i 138 niniejszej ustawy gaśnie po upływie 5 lat, licząc od roku następnego po tym, w którym dopuszczono się przestępstwa.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 136 i 137 niniejszej ustawy, gaśnie, gdy winny sprostuje lub uzupełni swe zeznanie lub wyjaśnienie u właściwej władzy skarbowej, zanim wpłynie przeciw niemu doniesienie do tej władzy.

ROZDZIAŁ VII.

Zażalenia (odwołania) do sądu.

Art. 155. Przeciw orzeczeniom komisji okręgowych do spraw podatku przemysłowego przysługuje płatnikom na obszarze izb skarbowych krakowskiej i lwowskiej zażalenie do Sądu Najwyższego. Obowiązujące obecnie na obszarze izb skarbowych pomorskiej i poznańskiej—postanowienia co do kompetencji sądowej w tej mierze nie ulegają zmianie.

ROZDZIAŁ VIII.

Postanowienia ogólne.

Art. 156. Minister Skarbu może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli przynoszą zysk stosunkowo nieznaczny.

Art. 157. Opodatkowanie przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych odbywa się na rzecz:

- 1) gmin miejskich w wysokości i w sposób określony ustawą z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach, nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznanie podatkowe na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego. (Dz. U. R. P. z r. 1922. Nr. 2, poz. 6);
- 2) innych publicznych związków niepaństwowych tylko w postaci dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego. Ogólna wysokość tych dodatków nie może przekraczać:
 - na rzecz gminnych i powiatowych ciał samorządowych:
 - a) dla przedsiębiorstw zajmujących się wyszynkiem alkoholu—200%,
 - b) dla wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i handlu jarmarcznego—100%,
 - c) dla przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugowych i osobistych zajęć przemysłowych—75% zasadniczego podatku przemysłowego.

Na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych—25% zasadniczego podatku przemysłowego.

Wszelkie przepisy sprzeczne z postanowieniem niniejszego artykułu tracą moc obowiązującą.

Art. 158. Przyznaje się na rok podatkowy 1922 ulgę dla wszystkich miejscowości, leżących na obszarze izb skarbowych: krakowskiej, lwowskiej, pomorskiej i poznańskiej, przez niżenie o 25% wszystkich stawek zasadniczego podatku przemysłowego, unormowanych w niniejszej ustawie.

Art. 159. Z dniem wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą:

- 1) na obszarze izb skarbowych krakowskiej i lwowskiej.

Działy I i II austr. ustawy z dnia 25 października 1896 r. (Dz. U. P. Nr. 220) o bezpośrednich podatkach osobistych w brzmieniu ustawy z dnia 3 stycznia 1913 r. (Dz. U. Nr. 5) i z dnia 23 stycznia 1914 r. (Dz. U. P. Nr. 13) wraz z wszelkimi późniejszymi uzupełnieniami i zmianami;

2) na obszarze izb skarbowych pomorskiej i poznańskiej ustawa pruska:

a) z dnia 24 czerwca 1891 r. (Zb. ustaw pruskich str. 205) o podatku przemysłowym zmieniona częściowo przez pruską ustawę z dnia 14 lipca 1893 r. (Zb. ust. pr. str. 152) 1893 r. (Zb. ustaw pr. str. 174) o zniesieniu bezpośrednich podatków;

b) z dnia 27 lutego 1880 r. (Zb. ustaw pr. str. 174) o podatku od składów wędrownych;

c) z dnia 18 lipca 1900 r. (Zb. ust. pr. str. 299) o podatku od składów kupieckich;

d) z dnia 3 lipca 1876 r. (Zb. ust. pr. str. 247) o podatku domokrażnym;

3) na obszarze wszystkich innych izb skarbowych:

postanowienia karne za przekroczenie przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym, zawarte w artykułach 143, część druga, 327, 328 i 546 kodeksu karnego, obowiązującego na obszarze byłego zaboru rosyjskiego.

Art. 160. Ministra Skarbu upoważnia się do odraczania lub przesuwania wszystkich terminów, wyznaczonych w niniejszej ustawie.

Art. 161. Celem uniknięcia podwójnych opodatkowań, celem uzyskania traktowania, odpowiadającego zasadom wzajemności (reciprocitas), względnie celem przeprowadzenia zarządzeń odwetowych (retorsji), upoważnia się Ministra Skarbu do przedstawiania Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej (art. 49 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) umów odmiennych od postanowień niniejszej ustawy oraz wniosków w przedmiocie zarządzeń odwetowych co do obowiązku podatkowego takich osób i przedmiotów podatkowych, które pod względem podatkowym podlegają zwierzchnictwu kilku państw.

Ministra Skarbu upoważnia się do zwolnienia od podatku zysków zagranicznych filji i oddziałów przedsiębiorstw, obowiązanych do składania publicznych sprawozdań, których zarządy znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, o ile filje i oddziały te opłacają zagranicą od swych zysków analogiczny podatek, a dane państwo stosuje takie same ulgi do swych filji i oddziałów, znajdujących się na terytorjum polskim.

Art. 162. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej, o ile zaś chodzi o wykonanie art. 135—173 — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 163. Ustawa niniejsza obowiązuje od roku podatkowego 1921 na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, a od roku podatkowego 1922 na całym obszarze Rze-

czypospolitej Polskiej i zachowuje moc obowiązującą do końca roku podatkowego 1923.

Przypadający za rok podatkowy 1921 na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej, lubelskiej, brzeskiej i łuckiej zasadniczy podatek przemysłowy w myśl ustawy z 6 lipca 1920 r. nie ulega żadnej zmianie.

Dodatki do art. 3 (368 u. r.).

Dodatek I. Klasyfikacja miejscowości pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

1. Na obszarze izb skarbowych: warszawskiej, białostockiej, kieleckiej, łódzkiej i lubelskiej:
 - A) M. st. Warszawa.
 - B) Klasa I. Miasta: Łódź, Lublin, Sosnowiec.
 - C) Klasa II. Miasta: Białystok, Częstochowa, Kalisz, Kielce, Łomża, Pabjanice, Piotrków, Płock, Radom, Siedlce, Suwałki, Tomaszów (wojew. łódzkie), Włocławek.
Powiaty: będziński, dąbrowski, warszawski.
 - D) Klasa III. Miasta: Augustów, Biała (ziemia siedlecka), Busk, Chełm, Ciechanów, Ciecuchocinek, Hrubieszów, Kalwarja, Kałuszyn, Koło, Konin, Końskie, Krasnystaw, Lubartów, Łęczycza, Łowicz, Łuków, Mława, Miechów, Miedzyrzec, Nowomińsk, Noworadomsk, Opatów, Opoczno, Ostrołęka, Ostrów, Pińczów, Płońsk, Puławy, Pułtusk, Rawa (wojew. warszawskie), Radzymin, Radzyń, Sandomierz, Sokołów (wojew. lubelskie), Szydłowiec, Tomaszów (wojew. lubelskie), Turek, Węgrów, Wieluń, Włodawa, Zamość, Zduńska-Wola.
Powiaty: błoński, brzeziński, częstochowski, kaliski, kutnowski, łódzki, lubelski, olkuski, radomski, włocławski.
 - E) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.
2. Na obszarze izb skarbowych: krakowskiej i lwowskiej.
 - A) Klasa I. Miasta: Borysław, Drohobycz, Kraków, Lwów.
 - B) Klasa II. Miasta: Biała, Chrzanów, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy-Sącz, Oświęcim, Przemyśl, Rzeszów, Sniatyń, Stanisławów z Knihinim wsią i Knihinim kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol.
Powiaty: bialski, drohobycki z wyłączeniem Borysławia, krakowski, lwowski.
 - C) Klasa III. Miasta: Brody, Brzeżany, Bochnia, Buczacz, Borszczów, Busk, Czortków, Dębica, Dolina, Gorlice, Gródek Jagielloński, Jaworów, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Limanowa, Łańcut, Mielec, Mościska, Myślenice, Nowy-Targ, Podhajce, Poronin, Przemyślany, Przeworsk, Rabka, Rawa Ruska, Rohatyn, Ropczyce, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Trembowla, Wieliczka, Zaleszczyki, Zakopane, Złoczów, Żółkiew, Żywiec ze Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krośnieński, nowo-sądecki i rzeszowski.

D) Klasa IV: Wszystkie inne miejscowości.

3. Na obszarze izb skarbowych: pomorskiej i poznańskiej

A) Klasa I. Miasta: Poznań i Bydgoszcz.

B) Klasa II. Miasta: Gniezno, Grudziądz, Inowrocław, Toruń.

Powiaty: poznański i bydgoski.

C) Klasa III. Miasta: Brodnica, Chełmno, Chodzież, Chojnice, Czarnków, Działdowo, Fordon, Gdynia, Gniew, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kartuzy, Kępno, Kościerzyna, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Luboń, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomyśl, Nowe Miasto, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Puck, Rawicz, Sępulno, Nowe Skalmierzyce, Śmigiel, Śrem, Środa, Starogard, Strzelno, Świecie, Szamotuły, Szubin, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wągrówiec, Wejherowo, Witkowo, Wolsztyn, Września, Wyrzysk, Zbąszyń, Żnin.

D) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.

4. Na obszarze izb skarbowych: brzeskiej i łuckiej:

A) Klasa II. Miasta: Grodno, Lida, Pińsk i Równe.

B) Klasa III. Miasta: Brześć, Dubno, Dżispa, Kobryń, Kowel, Krzemieniec, Luniniec, Łuck, Nieśwież, Nowogródek, Ostroń, Pruzana, Sarny, Stonim, Wilejka, Włodzimierz Wołyński, Wołkowysk.

C) Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości.

UWAGA: Przez „powiat“ należy rozumieć wszystkie miasta, osady, miasteczka, wsie i t. p., znajdujące się w obrębie powiatu z wyjątkiem, wymienionych osobno, a zaliczonych do innej klasy miejscowości.

Dodatek II. Klasyfikacja przedsiębiorstw handlowych pod względem poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

KATEGORIA PIERWSZA.

1. Handel hurtowy, czyli zbył wszelkiego rodzaju towarów, przeważnie partjami, głównie kupcom i przemysłowcom.
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz za granicę, za sumę wyższą nad 30.000.000 marek rocznie:
 - a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek kantorów, zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
 - b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.

3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 marek.

4. Domy bankierskie, kantory i wszelkiego rodzaju i nazwy prywatne przedsiębiorstwa bankierskie, prócz wzmiankowanych w ustępie 4 kategorii drugiej niniejszej klasyfikacji.

UWAGA: Przez przedsiębiorstwa bankierskie należy rozumieć nie tylko zakłady bankierskie, lecz również zawodowe, zajmowanie się operacjami bankierskimi lub wogóle operacjami pieniężnymi na giełdzie oraz w innych miejscach, nawet bez utrzymywania specjalnych lokali.

5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 20.000.000 marek.

6. Domy komisowe i przewozowe, oraz ich główne kantory.

7. Dom i kantory ekspedycyjne.

8. Elewatory, urządzone do przechowywania wszelkiego rodzaju zboża w ilości ponad 81.878 ctn. m.

9. Zakłady przemysłu restauracyjnego, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale przenosi 50.000 marek rocznie, albo jeżeli wartość najemna tych lokali, określona dla wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich, względnie domowo-czynszowego lub budynkowego nie jest niższa od sumy powyżej wskazanej, lub jeżeli specjalny podatek restauracyjny, pobierany od tych zakładów na rzecz miasta, przewyższa: w stolicy 150.000 marek a w pozostałych miastach 100.000 marek rocznie.

10. Hurtowna sprzedaż zagranicznych wyrobów tytoniowych pozamonopolowych.

11. Apteki w stolicy i miejscowościach I i II klasy, jeżeli komorne za zajmowane przez nie lokale przewyższa sumę 50.000 marek rocznie.

12. Łaźnie z oddzielnymi kabinami w stolicy, przy liczbie kabin powyżej dziesięciu.

13. Antreprzy i dostawy na sumę ponad 20.000.000 marek.

14. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą za komorne więcej niż 10.000 mk. rocznie lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich, względnie podatku domowo-czynszowego lub budynkowego, nie niżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów przewyższa pięćset.

15. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętymi i otwartymi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego (wraz

z wszystkimi ubikacjami) ponad 50.000 marek rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo - czynszowego lub budynkowego na sumę nie niższą od wyżej wskazanej.

KATEGORJA DRUGA.

1. Handel detaliczny, czyli przeważnie drobna sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów, zarówno drobnym kupcom jak i spożywcom.
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub wywozu za granicę — za sumę ponad 5.000.000 do 30.000.000 marek rocznie.
 - a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
 - b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
4. Lombardy i kasy pożyczkowe na zastaw ruchomości, oraz kantory wymiany, których operacje ograniczają się wyłącznie do wymiany pieniędzy.
5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.), oraz kasy pożyczkowo - oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
6. Filje i agentury domów i kantorów komisyjnych i przewozowych.
7. Przedsiębiorstwa przewozowe (z wyjątkiem procederu furmańskiego i przedsiębiorstw żeglugi parowej), które zajmują się przewozem ładunków i pasażerów, jeżeli nie utrzymują w innych miejscowościach specjalnych kantorów ani filji.
8. Informacyjne i techniczne biura i kantory, biura pośrednictwa, oraz inne podobnego rodzaju zakłady pośrednictwa handlowego, prócz wzmiankowanych w ustępie 6 kategorii trzeciej.
9. Elewatory, urządzone do przechowywania nie więcej nad 81.878 ctn. m. wszelkiego rodzaju zbóż, oraz pomieszczenia składowe, utrzymywane jako samodzielne przedsiębiorstwa, w celu przechowywania obcych ładunków i towarów za specjalną opłatą.
10. Zakłady przemysłu restauracyjnego, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale wynosi ponad 10.000 marek do 50.000 marek rocznie, lub jeżeli wartość najemna tych lokali, określona dla wymiaru podatku państwowego od nieruchomości miejskich względnie domowo - czynszowego lub budynkowego nie jest niższa od sumy powyżej wskazanej, albo jeżeli

specjalny podatek restauracyjny od tych zakładów, pobierany na rzecz miasta, wynosi: w stolicy — ponad 20.000 marek do 150.000 marek, w pozostałych zaś miastach — ponad 20.000 marek do 100.000 marek rocznie, oraz wszelkie bufety na głównych stacjach kolei żelaznych.

11. Pokoje umeblowane bez sprzedaży trunków wysokokowych i bez stołowania, jeżeli liczba wynajmowanych pokoi przynosi dwadzieścia.
12. Hurtowe składy wódki i okowity, oraz handle win zagranicznych.
13. Hurtowa i detaliczna sprzedaż wyłącznie wyrobów tytoniowych przydzielanych przez zarząd monopolowy.
14. Apteki w stolicy i miejscowościach I i II klasy, jeśli komorne za zajmowane przez nie lokale wynosi ponad 10.000 marek do 50.000 marek rocznie.
15. Łaźnie w stolicy, posiadające nie więcej nad dziesięć oddzielnych kabin, oraz wszelkie łaźnie z kabinami w miejscowościach I klasy.
16. Zakłady handlu książkami, gazetami i innymi wytworami druku w stolicy, jeżeli komorne za zajęte przez nie lokale przynosi 10.000 marek rocznie.
17. Antreprzy i dostawy na sumę ponad 5.000.000 do 20.000.000 marek.
18. Zakłady higieniczne i lecznicze oraz źródła naturalnych wód mineralnych.
19. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą komornego więcej niż 10.000 mk., lecz nie więcej jak 50.000 mk. rocznie, lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo - czynszowego lub budynkowego, nie wyżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów przewyższa sto pięćdziesiąt, lecz nie przewyższa pięciuset.
20. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego (wraz z wszystkimi ubikacjami) ponad 10.000 mk. do 50.000 mk. rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest, w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowo - czynszowego lub budynkowego, w wysokości sum wyżej wskazanych.

KATEGORJA TRZECIA.

1. Handel drobny, czyli drobna sprzedaż towarów (prócz wymienionych w specjalnym wykazie, wydawanym przez Ministra Skarbu)

wyłącznie spożywcóm w zakładach, składających się z jednego pokoju, jeśli w nich pracuje, prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy.

UWAGA 1: Subjektów handlowych w wieku powyżej lat pięćdziesięciu liczy się dwóch za jednego, młodszy zaś od lat siedemnastu w rachubę nie wchodzi.

UWAGA 2: Za członków rodziny poczytuje się ojca, matkę, męża, żonę i pozostające z rodzicami we wspólnocie majątkowej dzieci i wnuki, w rodzinie zaś kupieckiej—wszystkich członków rodziny, wpisanych do jednego świadectwa kupieckiego z głową rodziny.

2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wyłącznie wewnątrz państwa, a o ile to dotyczy ludności pogranicznej — i w celu wywozu za granicę, za sumę ponad 1.000.000 marek do 5.000.000 marek rocznie:
 - a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
 - b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Instytucje kredytowe z kapitałem zakładowym do 5.000.000 marek.
4. Budki, stoły i skarbczyki do wymiany pieniędzy w stolicy i miejscowościach I klasy.
5. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe z kapitałem zakładowym ponad 1.000.000 do 5.000.000 marek.
6. Kantory i inne zakłady stręczenia oficjalistów i służby domowej.
7. Zakłady przemysłu restauracyjnego, prócz wyliczonych w kategoriach: I (p. 9), II (p. 10) i IV (p. 5).
8. Bilardy, utrzymywane oddzielnie od zakładów przemysłu restauracyjnego.
9. Pokoje umeblowane bez sprzedaży trunków wyskokowych i bez stołowania, jeżeli liczba wynajmowanych pokoi wynosi powyżej sześciu do dwudziestu.
10. Herbaciarnie, kawiarnie i mleczarnie, zajmujące więcej niż jeden pokój w celach spożycia na miejscu sprzedawanych w nich produktów.
11. Sprzedaż drobna wyłącznie wyrobów tytoniowych przydzielanych przez zarząd monopolowy.
12. Zakłady detalicznej sprzedaży trunków wyskokowych, prócz handli win zagranicznych (kategoria II, p. 12), oraz hurtowe składy piwa, miodu i krajowego wina winogronowego.
13. Apteki w stolicach i miejscowościach I i II klasy, jeżeli komorne za zajmowane przez

nie lokale nie przenosi 10.000 marek rocznie, oraz wszystkie apteki w miejscowościach III i IV klasy.

14. Łaźnie:
 - a) z oddzielnymi kabinami w miejscowościach II, III i IV klasy;
 - b) bez oddzielnych kabin (ogólne)—w stolicy i miejscowościach I, II, III i IV klasy i
 - c) łazienki z wannami.
15. Zakłady handlu książkami, gazetami i innymi wytworami druku: w stolicy—jeżeli komorne za zajmowane przez nie lokale, nie przenosi 10.000 marek rocznie, w miejscowościach zaś I, II, III i IV klasy — wszystkie tego rodzaju zakłady.
16. Dostawy i antrepyzy na sumę ponad 300.000 marek do 5.000.000 marek.
17. Prywatne biblioteki i czytelnie prowadzone w celach zysku, jeżeli obrót roczny przekracza 7.500.000 marek.
18. Prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju.
19. Stałe przedsiębiorstwa kinematograficzne, które płacą komornego nie więcej nad 10.000 mk. rocznie lub zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowoczynszowego lub budynkowego, nie wyżej pomienionej sumy, lub w których liczba miejsc dla widzów nie przewyższa stu pięćdziesięciu.
Ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne opłacają świadectwa przemysłowe w wysokości 5.000 mk. i nie podlegają procentowemu podatkowi od zysku.
20. Prywatne przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, wrotniska (scating-ringi), tudzież ogrody do zabaw i sale z zamkniętymi lub otwartymi scenami, przeznaczone do wykonywania w nich pieśni, kupletów, sztuk akrobatycznych i innych tego rodzaju widowisk, jeżeli za wejście do tych ogrodów i sal pobiera się osobną opłatę, a które płacą komornego nie więcej jak 10.000 marek rocznie, albo zajmują pomieszczenia, których wartość najemna obliczona jest w celach poboru państwowego podatku od nieruchomości miejskich względnie podatku domowoczynszowego lub budynkowego na sumę nie wyższą od wyżej wskazanej.
21. Wydawanie wszelkiego rodzaju utworów drukowanych: naukowych, publicystycznych, literackich, artystycznych i muzycznych, z wyjątkiem wydawania pomienionych utworów przez autorów i ich spadkobierców, dopóki dla nich nie wygaśnie moc praw autorskich, jak również przez instytucje państwowe, społeczne i naukowe, szkoły, towarzystwa szerzące oświatę i wiedzę, stowarzyszenia gospodarczo-rolnicze i spożywcze oraz instytucje drobnego kredytu.

KATEGORJA CZWARTA.

1. Drobną sprzedaż towarów, wyszczególnionych w spisie, załączonym do artykułu 6 ze stałych niewielkich pomieszczeń, nie posiadających wyglądu i znaczenia izby, bez pomieszczenia składowego jeżeli w nich pracuje, prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny, najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy (art. 34).
2. Skup zawodowy w celu odprzedaży wewnątrz Państwa za sumę do 1.000.000 marek rocznie:
 - a) wszelkiego rodzaju towarów, prócz wskazanych pod literą b) niniejszego ustępu, bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych i pomieszczeń składowych i
 - b) surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa, oraz zwierząt domowych i drobiu, bez utrzymywania w tym celu gdziekolwiek zakładów handlowych.
3. Budki, stoły i skarbuczki do wymiany pieniędzy w miejscowościach II, III i IV klasy.
4. Zajazdy i gospody poza obrębem miast, bez sprzedaży trunków wysokowych, tytoniu i wyrobów tytoniowych.
5. Herbaciarnie, kawiarnie i mleczarnie, zajmujące najwyżej jedną izbę do spożycia na miejscu sprzedawanych tam produktów.
6. Zakłady sprzedaży lemoniady, wody selcerskiej i innych napojów chłodzących.
7. Kąpiele, utrzymywane w celach handlowych, miejsca do prania i do pojenia bydła.
8. Dostawy i antreprzy na sumę ponad 30.000 marek do 300.000 marek.
9. Utrzymywanie pokoiw umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokoiw wynosi ponad dwa do sześciu.
10. Domy noclegowe.
11. Prywatne biblioteki i czytelnie, prowadzone w celach zysku, jeżeli obrót roczny nie przekracza 7.500.000 marek.
12. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe i t. p.) oraz kasy oszczędnościowe z kapitałem zakładowym do 1.000.000 marek.

KATEGORJA PIĄTA.

1. Handel rozwozowy towarami, wyszczególnionymi w specjalnych wykazach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu i publikowanych trybem ustanowionym.
2. Handel obnośny towarami, wyszczególnionymi w specjalnych wykazach zatwierdzonych przez Ministra Skarbu i publikowanych trybem ustanowionym.

Dodatek III. Klasyfikacja przedsiębiorstw przemysłowych dla celów poboru zasadniczego podatku przemysłowego.

KATEGORJA PIERWSZA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków ro-

- botniczych (arteli) oraz samoistne artele giel-dowe i inne, proceder przewozowy i rybo-lówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlo-we, oraz wszelkiego innego rodzaju przed-siębiorstwa przemysłowe, zatrudniające wię-cej niż tysiąc robotników, jeżeli nie są zali-czone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—15.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej pięciuset:
 - a) przędzalnie bawełny;
 - b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
 - c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i mie-dzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
 - d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny oraz garbar-nie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, sa-fjanu, skór łożkowych i zamszu);
 - e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów che-micznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpen-tynowych, laku, szuwaksu, olejów mine-ralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, pa-rafiny i cerezyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna dłu-gość średnicy wszystkich par żaren przenosi 152 metrów.
4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras po-wyżej dwudziestu.
5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające ponad 29.476 ctn. m. rafinady.
6. Cukrownie, wyrabiające ponad 32.751 ctn. m. kryształu.
7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające ponad 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
8. Fabryki wódek, wyrabiające ponad 12.300 hektolitrów wiader różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
9. Browary oraz warzelnie piwa i miodu, wy-rabiające ponad 61.500 hektolitrów zaciero-wych piwa i miodu.
10. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za su-mę powyżej 30.000.000 marek.
11. Kopalnie węgla kamiennego, których wydaj-ność wynosi 1.965.060 ctn. m. węgla.
12. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud przenosi 2.456.325 ctn. m.
13. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty przenosi 3.275.100 ctn. m.
14. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli pro-dukcja przenosi 1.228.162 ctn. m.
15. Przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaz-nych.

KATEGORJA DRUGA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, prze-mysł górniczy, utrzymywanie związków ro-botniczych (arteli), oraz samoistne artele giel-dowe i inne, proceder przewozowy i rybo-lów-

- stwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające ponad pięćset do tysiąca robotników, jeżeli nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—16.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej dwustu do pięciuset:
 - a) przędzalnie bawełny;
 - b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
 - c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
 - d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);
 - e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, olejów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i ceryzyny.
 3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 102 do 152 metrów.
 4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras powyżej trzynastu do dwudziestu.
 5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające ponad 19.650 do 29.476 ctn. m. rafinady.
 6. Cukrownie, wyrabiające ponad 21.288 do 32.751 ctn. m. kryształu.
 7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające ponad 3.070 do 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
 8. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające ponad 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
 9. Rektyfikacje okowity, jeżeli ilość oczyszczonej przez nie okowity przenosi 2.460.000 stopni hektolitrowych.
 10. Fabryki wódek, wyrabiające ponad 8.610 do 12.300 hektolitrowych różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
 11. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające ponad 36.900 do 61.500 hektolitrowych zacierowych piwa i miodu.
 12. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę ponad 20.000.000 do 30.000.000 marek.
 13. Kopalnie węgla kamiennego, których wydajność wynosi ponad 1.310.040 do 1.965.060 ctn. m.
 14. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi ponad 1.637.550 do 2.456.325 ctn. m.
 15. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 2.128.815 do 3.275.100 ctn. m.
 16. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja soli wynosi powyżej 818.775 do 1.228 162 ctn. m.

KATEGORJA TRZECIA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie; przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli), oraz samoistne artele gieldowe i inne, proceder przewozowy, rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające powyżej 200 do pięciuset robotników, jeżeli nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—21.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe z liczbą robotników powyżej stu do dwustu:
 - a) przędzalnie wełny;
 - b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
 - c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
 - d) zakłady wytapiania tłuszczów, zakłady ekstraktów z olejów i tłuszczów, fabryki margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);
 - e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, tłuszczów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i ceryzyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 51 do 102 metrów.
4. Olejarnie parowe, jeśli liczba czynnych pras wynosi powyżej 7 do trzynastu.
5. Rafinerje cukru i cukrownie z rafinerjami, wyrabiające do 19.650 ctn. m. rafinady.
6. Cukrownie, wyrabiające powyżej 10.644 do 21.288 ctn. m. kryształu.
7. Gorzelnie, pędzące ponad 24.600 hektolitrowych wódki 40 stopniowej (ponad 984.000 stopni hektolitrowych).
8. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające powyżej 1.228 do 3.070 ctn. m. drożdży prasowanych.
9. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 2.047 do 4.094 ctn. m. drożdży prasowanych.
10. Rektyfikacje okowity, jeśli ilość oczyszczonej przez nie okowity wynosi powyżej 1.230.000 do 2.460.000 stopni hektolitrowych.
11. Fabryki wódek, wyrabiające powyżej 4.305 do 8.610 hektolitrowych różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
12. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 18.450 do 36.900 hektolitrowych zacierowych piwa i miodu.
13. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę od 10.000.000 do 20.000.000 marek.
14. Fabryki zapalek z liczbą robotników powyżej pięciuset.

15. Kopalnie węgla kamiennego, jeśli produkcja węgla wynosi powyżej 650.020 do 1.310.040 ctn. m.
16. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi powyżej 818.775 do 1.637.550 ctn. m.
17. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 1.146.285 do 2.128.815 ctn. m.
18. Przedsiębiorstwa dobywające sól; jeśli produkcja soli wynosi powyżej 409.387 do 818.775 ctn. m.
19. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie i elektrownie.
20. Miejskie i podmiejskie drogi żelazne z trakcją konną, elektryczną lub parową.
21. Przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów.
6. Gorzelnie, pędzące powyżej 12.300 do 24.600 hektolitrów wódki 40-stopniowej (powyżej 492.000 do 984.000 stopni hektolitrowych).
7. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające powyżej 409 do 1.228 ctn. m. drożdży prasowanych.
8. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 614 do 2.047 ctn. m. drożdży prasowanych.
9. Rektyfikacje, jeżeli ilość oczyszczonej przez nie okowity wynosi ponad 369.000 do 1.230.000 stopni hektolitrowych.
10. Fabryki wódek, wyrabiające powyżej 1.230 do 4.305 hektolitrów różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
11. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 6.150 do 18.450 hektolitrów zacierowych piwa i miodu.
12. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę od 3.000.000 do 10.000.000 marek.
13. Fabryki zapalek: przy fabrykacji ręcznej z liczbą robotników powyżej dwustu do pięciuset, a przy stosowaniu silników mechanicznych z liczbą robotników powyżej stu do pięciuset.

KATEGORJA CZWARTA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki i wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli) i samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy, rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz wszelkie inne przedsiębiorstwa przemysłowe, zatrudniające powyżej pięćdziesięciu do dwustu robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — zatrudniające powyżej dwudziestu pięciu do dwustu robotników, jeżeli zakłady te nie są zaliczone do przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—18.
2. Następujące przedsiębiorstwa przemysłowe, z liczbą robotników powyżej pięćdziesięciu do stu — przy fabrykacji ręcznej; powyżej zaś dwudziestu pięciu do stu — przy stosowaniu silników mechanicznych:
 - a) przedzalnie bawełny;
 - b) blicharnie, farbiarnie i apretury;
 - c) walcownie szyn, żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i brązu, oraz zakłady mechanicznego wyrobu pudełek żelaznych;
 - d) zakłady wytapiania tłuszczów, ekstraktów z tłuszczów i olejów, fabryki margaryny, mydła, stearyny, oraz garbarnie (wyrób wszelkiego rodzaju skór, safjanu, skóry łojkowej i zamszu);
 - e) fabryki chemiczne, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych i aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, olejów mineralnych i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.
3. Młyny do mielenia mąki, jeśli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 51 metrów.
4. Olejarnie parowe o liczbie czynnych pras nie wyżej siedmiu.
5. Cukrownie, wyrabiające nie wyżej 10.644 ctn. m. kryształu.
14. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 196.506 do 655.020 ctn. m.
15. Eksploatacja pokładów rudy, jeśli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi powyżej 245.632 do 818.775 ctn. m.
16. Przedsiębiorstwa naftowe, jeśli produkcja nafty wynosi powyżej 327.510 do 1.146.285 ctn. m.
17. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeśli produkcja wynosi powyżej 122.816 do 409.387 ctn. m.
18. Poniżej wymienione zakłady rzemieślnicze (warsztaty) w stolicy i miejscowościach I klasy, z liczbą robotników ponad piętnastu — przy fabrykacji ręcznej, a po nad dziesięciu przy stosowaniu silników mechanicznych, jeżeli zakłady, te ze względu na liczbę robotników, nie podlegają obciążeniu na zasadzie ustępu drugiego kategorii pierwszej, drugiej i trzeciej, a mianowicie: zakłady jubilerskie, zegarmistrzowskie wyrobów złotych i srebrnych, bronzów artystycznych, instrumentów fizycznych, chirurgicznych i lekarskich, zakłady instalacji urządzeń gazowych i wodociągowych, wyrobu octu, smarów do kół i kopyt, sztucznych wód mineralnych, wyrobów perfumeryjnych, oraz cukiernie i piekarnie.

KATEGORJA PIĄTA.

1. Wszelkiego rodzaju fabryki, wytwórnie, przemysł górniczy, utrzymywanie związków robotniczych (arteli), oraz samoistne artele giełdowe i inne, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo i sadownictwo handlowe, oraz inne przedsiębiorstwa przemysłowe, z liczbą robotników

- powyżej piętnastu do pięćdziesięciu, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych z liczbą robotników powyżej dziesięciu do dwudziestu pięciu, jeżeli zakłady te nie należą do liczby przedsiębiorstw, wyszczególnionych w następujących punktach 2—17.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 8 do 15 metrów.
 3. Gorzelnie, pędzące powyżej 6.150 do 12.300 hektolitrow wódki 40-stopniowej (powyżej 246.000 do 492.000 stopni hektolitrowych).
 4. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze, wyrabiające do 409 ctn. m. drożdży prasowanych.
 5. Fabryki drożdży prasowanych, wyrabiające od 205 do 614 ctn. m. drożdży prasowanych.
 6. Rektyfikacje, jeżeli ilość oczyszczonej przez nie okowity nie przenosi 369.000 stopni hektolitrowych.
 7. Fabryki wódek, wyrabiające do 1.230 hektolitrow różnego rodzaju wyrobów wódczanych.
 8. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające od 1.845 do 6.150 hektolitrow zacierowych piwa i miodu.
 9. Fabryki wódek z owoców i winogron, jeżeli ze względu na liczbę robotników zakłady te nie podlegają obciążeniu na ogólnych zasadach w kategorii wyższej.
 10. Fabryki tytoniu, wykupujące banderoli za sumę do 3.000.000 marek.
 11. Fabryki zapalek, z liczbą robotników: do dwustu — przy fabrykacji ręcznej i do stu — przy stosowaniu silników mechanicznych.
 12. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 65.502 do 196.506 ctn. m.
 13. Eksploatacja pokładów rudy, jeżeli produkcja wszelkiego rodzaju rudy wynosi powyżej 81.877 do 245.632 ctn. m.
 14. Przedsiębiorstwa naftowe, jeżeli produkcja nafty wynosi powyżej 98.253 do 327.510 ctn. m.
 15. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeżeli produkcja soli wynosi od 40.939 do 122.816 ctn. m.
 16. Główne kantory przedsiębiorstw żeglugi.
 17. Poniżej wymienione zakłady rzemieślnicze (warsztaty) w stolicy i miejscowościach I klasy, z liczbą robotników powyżej dziesięciu do piętnastu — przy fabrykacji ręcznej i powyżej siedmiu do dziesięciu — przy stosowaniu silników mechanicznych, a mianowicie: zakłady jubilerskie, zegarmistrzowskie, wyrobów złotych i srebrnych, bronzów artystycznych, instrumentów fizycznych, chirurgicznych i lekarskich, zakłady instalacji urządzeń gazowych i wodociągowych, zakłady wyrabiające ocet, szuwaks, smary do kół i kopyt, lakiery, farby, sztuczne wody mineralne, wyroby perfumeryjne, oraz cukiernie i piekarnie.

KATEGORJA SZÓSTA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wyszczególnionych w następujących punktach 2—10, z liczbą robotników powyżej dziewięciu do piętnastu — przy fabrykacji ręcznej i powyżej siedmiu do dziesięciu — przy stosowaniu silników mechanicznych, oraz artele robotnicze, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe — z liczbą robotników powyżej dziewięciu do piętnastu.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi powyżej 4 do 8 metrów.
3. Gorzelnie, pędzące do 6.150 hektolitrow wódki 40-stopniowej (nie więcej nad 246.000 stopni hektolitrowych).
4. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politure, jeżeli ze względu na liczbę robotników zakłady te nie podlegają obciążeniu na zasadach ogólnych w kategorii wyższej.
5. Browary i warzelnie piwa i miodu, wyrabiające do 1.845 hektolitrow zacierowych piwa i miodu.
6. Fabryki drożdży, wyrabiające do 205 ctn. m. drożdży prasowanych.
7. Kopalnie węgla kamiennego, jeżeli produkcja węgla wynosi powyżej 65.502 ctn. m.
8. Eksploatacja pokładów rudy, jeżeli produkcja wszelkiego rodzaju rud wynosi do 81.877 ctn. m.
9. Przedsiębiorstwa naftowe, jeżeli produkcja nafty wynosi do 98.253 ctn. m.
10. Przedsiębiorstwa dobywające sól, jeżeli produkcja soli wynosi do 40.939 ctn. m.

KATEGORJA SIÓDMA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wyszczególnionych w następującym ustępie 2, z liczbą robotników powyżej czterech do dziesięciu — przy fabrykacji ręcznej i powyżej czterech do siedmiu — przy stosowaniu silników mechanicznych, oraz artele robotnicze, proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe — z liczbą robotników powyżej czterech do dziesięciu.
2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich żaren wynosi od 1 do 4 metrów.

KATEGORJA ÓSMA.

1. Wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłowe, prócz wymienionych w ustępie 2, z liczbą robotników od jednego do czterech — zarówno przy fabrykacji ręcznej, jak przy stosowaniu silników mechanicznych; oraz proceder przewozowy i rybołówstwo, ogrodnictwo oraz sadownictwo handlowe, z taką samą liczbą stałych robotników (patrz ustępy 7 i 8 art. 6).

2. Młyny do mielenia mąki, jeżeli ogólna długość średnicy wszystkich par żaren wynosi do 1 metra.

UWAGA 1: Przez silniki mechaniczne w niniejszej klasyfikacji należy rozumieć wszelkiego rodzaju silniki, prócz poruszanych siłą ludzką, wiatrem lub siłą zwierzęcą.

UWAGA 2: Przy łącznej pracy w młynach do mielenia mąki kamieni walcowych i żaren, lub przy stosowaniu wyłącznie kamieni walcowych, jeden cm. długości pary kamieni walcowych należy uważać za równy trzem cm. średnicy pary żaren, trzy zaś

łącznie czynne walce liczą się za dwie pary.

UWAGA 3: Przedsiębiorstwa górnicze, zaliczone do VI kategorii, oraz wzmiankowane w VI kategorii gorzelnie, browary i warzelnie piwa i miodu, miodosytnie i zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę, oraz zakłady wyrabiające drożdże, podlegają obciążeniu zasadniczym podatkiem przemysłowym według stawek, określonych dla I klasy miejscowości, bez względu na to, gdzie się wspomniane przedsiębiorstwa znajdują.

Dodatek IV. Wykaz kwot zasadniczego podatku przemysłowego, ustanowionych dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

	We wszystkich miejscowościach	w Warszawie	w miejscowościach			
			I.	II.	III.	IV.
			M a r e k			
I. Dla zakładów handlowych	166.000	—	—	—	—	—
dla ich pomieszczeń składowych	16.600	—	—	—	—	—
II. Dla zakładów handlowych	—	62.500	52.500	42.500	32.500	22.500
dla ich pomieszczeń składowych	—	6.250	5.250	4.250	3.250	2.250
III. Dla zakładów handlowych	—	17.500	15.000	12.500	10.000	7.500
dla ich pomieszczeń składowych	—	1.750	1.500	1.250	1.000	750
IV. Dla zakładów handlowych	—	5.000	4.250	3.250	2.500	1.250
V. a) dla handlu rozwozowego	7.500	—	—	—	—	—
b) dla handlu obnośnego	2.500	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

I. Kategoria	250.000	—	—	—	—	—
II. "	165.000	—	—	—	—	—
III. "	83.000	—	—	—	—	—
V. "	25.000	—	—	—	—	—
V. "	9.000	—	—	—	—	—
VI. "	—	7.000	6.000	5.000	4.000	3.000
VII. "	—	2.800	2.200	1.800	1.200	800
VIII. "	—	1.000	800	600	400	300

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	M a r e k	
Na jarmarkach trwających ponad 21 dni	20.000	5.000
" " " " 2 dni do 21 dni	15.000	4.250
" " " " od 2 dni do 7 dni	6.000	1.700

D. Dla przedsiębiorstw żeglugi.

(P. 3 ros. ustawy z 9 stycznia 1915 r. Nr. 19 Zbioru Praw i Rozp. z 1915):

- 1) Statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 10 mk. za każde 0.10 m² tej powierzchni,
- 2) statki motorowe, według siły motorów, po 40 mk. za każdą jednostkę siły (koń parowy),
- 3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu po 12 mk. za każde 4,5 m² powierzchni pokładu,
- 4) żaglowce z drzewa z pokładu, według powierzchni pokładu po 8 mk. za każde 4,5 m² tej powierzchni,
- 5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość po 4 mk. za każde 4,5 m² tej powierzchni.

Dodatek V. Wykaz kwot zasadniczego podatku przemysłowego od osobistych zajęć przemysłowych.

Kategoria	Nazwa zajęcia przemysłowego	Marek
II.	Ekspedytorzy nie utrzymujący oddzielnych kantorów i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście na własny rachunek opłatami w urzędach celnych ceł za towary, otrzymywane z zagranicy przez osoby trzecie:	
	1. Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych liniach kolei żelaznych	75.000
	2. Przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych liniach kolei żelaznych	52.500
	3. Przy urzędach celnych znajdujących się przy wszelkich innych liniach	42.500
III.	Maklerzy giełdowi:	
	1. Na giełdzie warszawskiej	51.000
	2. Na innych giełdach	39.000
IV.	Inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, żeglugowych i innych przedsiębiorstw przewozowych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania oddzielnych kantorów lub filji, oraz wszelkiego rodzaju i nazwy pośrednicy handlowi, zajmujący się swym procederem bez prowadzenia oddzielnych zakładów:	
	1. W Warszawie i miejscowościach I klasy	10.000
	2. W miejscowościach II klasy	8.000
	3. W miejscowościach III i IV klasy	6.000
VI.	Subjekci podróżujący (komiwojażerowie)	10.000

Podział linii kolejowych na główne i boczne ustanowi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych.

Dodatek do ustępu 1 kategorii 3, klasyfikacji przedsiębiorstw handlowych ((dodatek II do art. 3. 368 u. r.)).

Wykaz towarów, które nie wolno handlować na podstawie świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe trzeciej kategorii.

1. Drogie kamienie, wyroby złote i platynowe.
2. Wyroby ze srebra, brązu, platerowane i z brytaniku, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych metali, jak: krzyżki, pierścionki, kolczyki i t. p.
3. Wszelkiego rodzaju wyroby z marmuru, jaspisu, nefrytu i innych drogich kamieni, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych kamieni.
4. Wszelkiego rodzaju wyroby majolikowe.
5. Kość słoniowa, szylkret, korale, bursztyny, perłowa macica, pianka morska, oraz wyroby z tych materiałów, z wyjątkiem drobnych tanich wyrobów z tych materiałów.
6. Starożytności.
7. Maszyny oraz ich części, prócz używanych części maszyn rolniczych.

UWAGA: Nie zalicza się do maszyn: młynków do kawy, maszynek do śiekania mięsa i in-

- nych tego rodzaju przedmiotów domowego użytku.
8. Metale, prócz żelaza, żelaza lanego, cyny i ołowiu.
9. Pojazdy na resorach i sprężynach oraz wszelkie do nich przybory.
10. Trumny metalowe, kasy ogniotrwałe, łózka i umywalnie, prócz lanych, materace sprężynowe i siatkowe.
11. Samowary miedziane — oprócz mosiężnych, miedziane rondle, miedzice i dzbany.
12. Wszelkiego rodzaju broń.
13. Przybory optyczne, fotograficzne, chirurgiczne, fizyczne i t. p., oraz armatury elektryczne.
14. Aparaty do filtrowania wody i przybory wodociągowe; metalowe natryski i wanny.
15. Meble wyściełane, rzeźbione, politurowane i woskowane, oprócz używanych.
16. Zwierciadła większe niż 9.5 m² powierzchni.
17. Instrumenty muzyczne, prócz ludowych.
18. Obrazy ręcznie malowane.
19. Wyroby gumowe i gutaperkowe, prócz kałoszy, zabawek dzieciennych i wyrobów drobnych, jak: grzebienie, kółka, guziki i t. p.
20. Uprząż wszelka i wyroby rymarskie, prócz prostej uprząży chłopskiej i do zaprzęgów furmańskich z odpowiednimi przyborami, i oprócz tanich siodeł, używanych przez ludność miejscową.
21. Jaszczur, skóra gienzowa, zamsz, biała skóra, łosica, skóra lakierowana i odciskana, oraz wyroby z tych skór.
22. Farby — prócz klejowych; artykuły apteczne w stolicy i miejscowościach pierwszych dwóch klas.
23. Futra — z wyjątkiem wilczych, zajęczych, wieńcówczych i ze zwierząt domowych, puch edredonowy i łabędzi, oraz pióra do ozdoby, przywożone z zagranicy.
24. Gotowe nowe ubrania, z wyjątkiem ludowych i bielizna do noszenia z cienkiego płótna lnianego.
25. Koronki zagraniczne, tiul, gazy oraz naszyca i hafty na batyście.
26. Wszelkiego rodzaju materje i tkaniny, prócz barchanu, perkalu, płótna domowej roboty, kretonu, nankinu, kitajki, sarpinki, kumaczy, pasów, wstążek, taśmy, jak również prostego perkalu krajowego wyrobu w kawałkach i skrawkach, mających nie więcej jak 7.5 m.
27. Wszelkiego rodzaju wyroby produkcji zagranicznej, prócz drobnych artykułów galanterijnych, jak: guziki, haftki, igły, szpilki i t. p.
28. Dywany wyrobu fabrycznego, rzeczy oficerskie i gotowe kapelusze męskie i damskie, prócz ludowych.
29. Wyroby porcelanowe i kryształowe, prócz naczyń stołowych.
30. Towary gastronomiczne i kolonialne.

UWAGA 1: Specjalny handel cukrem, herbatą, kawą, wyrobami perfumeryjnymi, lampami, obiciami, przędzą i koronkami krajowymi,

zakładom trzeciej kategorii nie jest dozwolony.

UWAGA 2: Właścicielom pracowni: zegarmistrzowskich, rękawicznicznych, szewskich, i kapelusznicznych z liczbą najemnych robotników nie wyżej 4-ch, dozwala się utrzymywać za świadectwem przemysłowym III kategorii przedsiębiorstw handlowych, po jednym zakładzie handlowym, składającym się nie więcej, jak z jednego pokoju, znajdującego się w bezpośrednim połączeniu z pracownią dla sprzedaży wyrobów własnej produkcji, wyszczególnionych w ustępach 2, 21 i 28 niniejszego wykazu.

UWAGA 3: Na podstawie świadectw przemysłowych dla III kategorii przedsiębiorstw handlowych dozwala się wykonywać drobną sprzedaż wyłącznie spożywcom towarów wymienionych w ustępach 11, 24, 26, 27 i 30 powyższego wykazu, jeżeli w przedsiębiorstwie oprócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka rodziny, pracuje najwyżej jeden dorosły płatny subjekt handlowy, a sprzedaż tych towarów odbywa się w miejskich halach i kramach lub na tygodniowych targach z wszelkiego rodzaju ruchomych lub też stałych niewielkich pomieszczeń.

Dodatek do art. 6 (371 u. r.).

Wykaz towarów, które dozwala się sprzedawać w handlu obnośnym, oraz wszelkiego rodzaju ruchomych i przenośnych pomieszczeń, a na podstawie świadectw przemysłowych na przedsiębiorstwa handlowe czwartej kategorii — również ze stałych niewielkich pomieszczeń.

1. Wszelkiego rodzaju produkty rolnicze, bydło, ptactwo, drwa, węgiel, drzewo budulcowe, kamienie, glina i inne materiały budowlane.
2. Chleb pieczony, sól, mięso, ryby, owoce, jarzyny, warzywa i inne artykuły żywności, surowe lub przyrządzone do spożycia, oraz kwas, „zbiteń“, lody i łakocie ludowe.
3. Wyroby przemysłu ludowego i domowego, z wyjątkiem wyrobów złotych, srebrnych i z drogich kamieni.
4. Ubranie i obuwie ludowe, wyroby pończosznicze i wojskowe, oraz chustki bawełniane i wełniane i chusteczki kobiece.
5. Drobnie artykuły galanteryjne ludowe i zabawki dziecinne.
6. Używane sprzęty domowe, łom żelazny, szkło tłuczone, gałgany i kości.
7. Sierpy, kosy, łopaty, topory i inne ręczne narzędzia rolnicze.
8. Smoła, dziegieć, rogoże, tytoń, szczecina, puch, pierze, mydło i gąbki.
9. Zapałki, hubka i krzesiwo.
10. Kwiaty, rośliny i ptaki śpiewające.

11. Gazety, książki i inne dzieła druku, tudzież obrazy.
12. Wyroby tytoniowe.
13. Nafta.
14. Herbata, w paczkach do 5 dk., jeżeli cały zapas nie wynosi więcej niż 120 dk.
15. Cukier, o ile zapas nie wynosi więcej niż 1 głowa.
16. Herbata prasowana, o ile zapas nie wynosi więcej niż 10 cegiełek.
17. Odpadki naftowe.

UWAGA: Minister Skarbu mocen jest uzupełnić niniejszy wykaz przez dodanie towarów powyżej nie wymienionych.

Dodatek do art. 25 (416).

Wykaz towarów, które dozwala się sprzedawać na podstawie świadectw przemysłowych dla handlu obnośnego i rozwozowego poza obrębem osad miejskich.

1. Wszelkiego rodzaju przedmioty chrześcijańskiego kultu religijnego pod warunkiem jednak, że sprzedaż prowadzą osoby, którym handel tego rodzaju przedmiotami, w myśl obowiązujących przepisów, jest dozwolony.
2. Wszelkiego rodzaju wyroby galanteryjne krajowej produkcji, oraz drobne towary galanteryjne wyrobu zagranicznego, jak: guziki, haftki i t. p.
3. Towary łokciowe wyrobu krajowego.
4. Kapelusze, czapki, kaszkiety i wszelkie gotowe ubrania.
5. Futra jelenie, wilcze, wiewiórcze, zajęcze i ze zwierząt domowych.
6. Towary skórzane, obuwie, kałosze gumowe i ceraty.
7. Wszelkie smary do osi, kół, rzemieni i t. p. preparaty do czyszczenia metali, do sklejania porcelany, szkła i t. p.
8. Towary kosmetyczne wyrobu krajowego.
9. Korzenie, trawy i wszelkie nasiona, w te liczbie lecznicze i farbiarskie.
10. Zegarki, z wyjątkiem oprawnych w złoto.
11. Ludowe instrumenty muzyczne.
12. Biusty, statuetki i t. p. przedmioty z gipsu, alabastru i gliny.
13. Zabawki dziecinne.
14. Materiały piśmienne.
15. Naczynia i przybory kuchenne.
16. Sznury i sieci, worki i rogózki.
17. Drobne wyroby żelazne, noże kosy i sierpy.
18. Wszelkie wagi i przyrządy do nich.
19. Ręczne narzędzia rzemieślnicze.
20. Ołów i śrut myśliwski.
21. Kosze i wszelkie wyroby z drutu i blachy, stopy, parawany, fotele, krzesła, stoły, altanki, podstawki do kwiatów i t. p. wyroby z trzciny i prętów.
22. Wszelkiego rodzaju narzędzia gospodarczo-rolnicze.

23. Towary kolonjalne.
 24. Wody sztuczne, mineralne i owocowe.
 25. Wyroby tytoniowe.
 26. Wszelkie nie objęte powyższym wykazem przedmioty wymienione w wykazie dołączonym do art. 6 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, które dozwala się sprzedawać w handlu obnośnym w obrębie miast.

UWAGA: Powyższy wykaz towarów, jakoteż wykaz towarów, zawarty w dodatku do art. 6 ustawy, obowiązuje dla handlu obnośnego i rozwozowego na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Dla handlu obnośnego i rozwozowego, wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austriackiej i pruskiej, mają zastosowanie wykazy towarów, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

Dodatek do art. 55 (448).

Klasyfikacja przedsiębiorstw według wysokości zysku.

A. Przedsiębiorstwa handlowe.

I kategorii:

jeżeli zysk jest większy od 2.000.000 mk.

II kategorii:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy od 600.000 „
 do 2.000.000 „
 w miejscowościach I klasy od 500.000 „
 do 2.000.000 „
 „ II „ od 400.000 „
 do 2.000.000 „
 „ III „ od 300.000 „
 do 2.000.000 „
 „ IV „ od 200.000 „
 do 2.000.000 „

III kategorii:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy od 120.000 mk.
 do 600.000 „
 „ I „ od 100.000 „
 do 500.000 „
 „ II „ od 80.000 „
 do 400.000 „
 w miejscowościach III klasy od 60.000 „
 do 300.000 „
 „ IV „ od 40.000 „
 do 200.000 „

IV kategorii:

jeżeli zysk jest mniejszy od norm, wskazanych podług klas miejscowości dla przedsiębiorstw III kategorii.

B. Przedsiębiorstwa przemysłowe.

I kategorii, jeżeli zysk jest większy od 6.000.000 mk.
 „ „ „ „ „ od 4.000.000 „
 do 6.000.000 „

III kategorii, jeżeli zysk jest większy od 2.000.000 mk.
 do 4.000.000 „
 IV „ „ „ „ „ od 600.000 „
 do 2.000.000 „
 V „ „ „ „ „ od 200.000 „
 do 600.000 „

VI kategorii:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy od 120.000 mk.
 do 200.000 „
 w miejscowościach I klasy od 100.000 „
 do 200.000 „
 „ II „ od 80.000 „
 „ III „ od 60.000 „
 „ IV „ od 40.000 „

VII kategorii:

w stolicach, jeżeli zysk jest większy od 60.000 mk.
 do 120.000 „
 w miejscowościach I klasy od 48.000 „
 do 100.000 „
 „ II „ od 40.000 „
 do 80.000 „
 „ III „ od 28.000 „
 do 60.000 „
 „ IV „ od 20.000 „
 do 40.000 „

VIII kategorii:

jeżeli zysk jest mniejszy od norm, wskazanych podług klas miejscowości dla przedsiębiorstw VII kategorii.